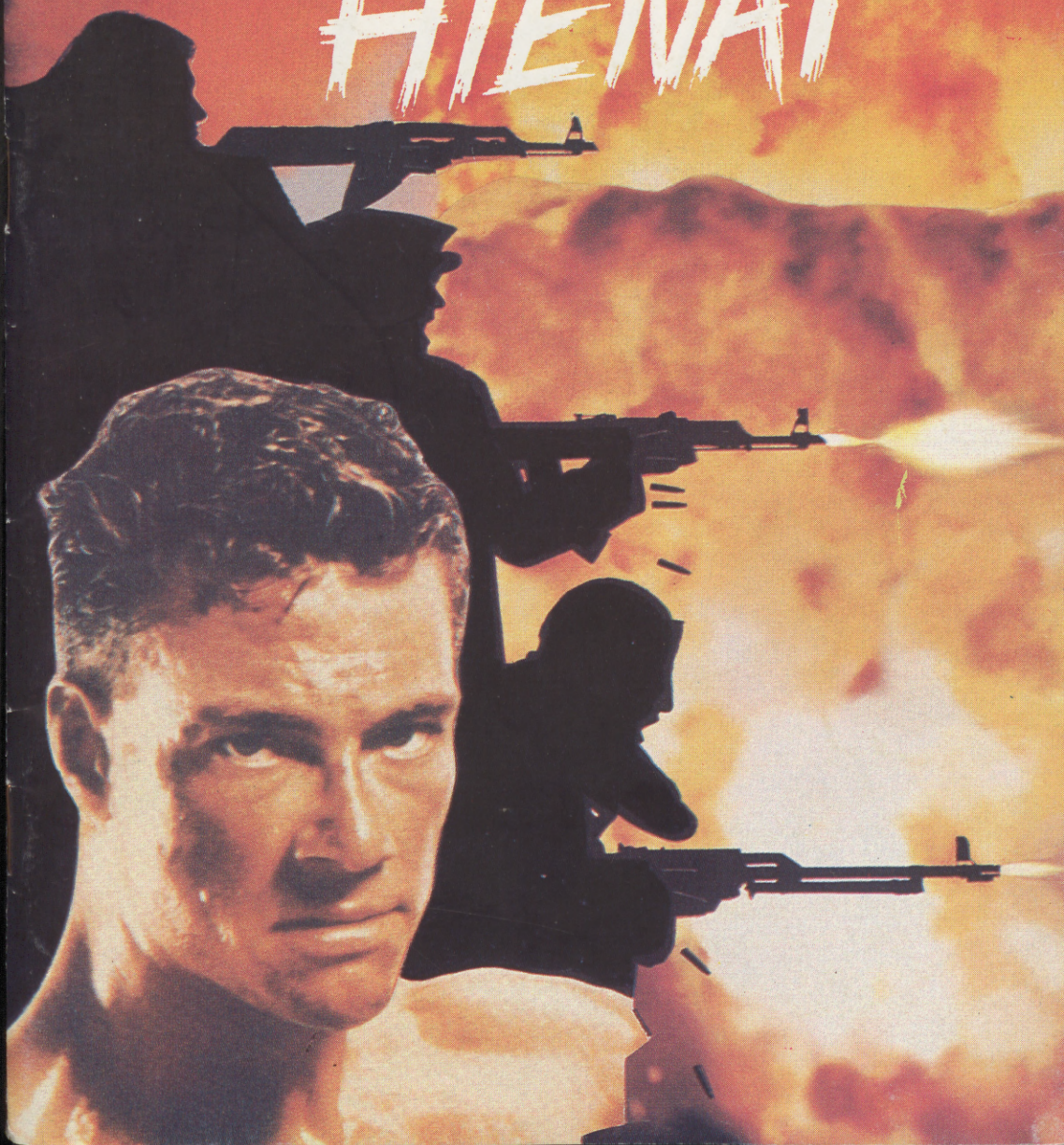

MC
110.585

Nemere István A KIKÖTŐ HIÉNAI

78 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Nemere István
A KIKÖTŐ
HIÉNÁI

RUBIN KÖNYV- ÉS HANGLEMEZKIADÓ KFT.

Címlapterv: **Sal István**

MC110.585

1990

© **Nemere István**

Felelős kiadó: **Éry Balázs**

Felelős szerkesztő: **Fehér Tamás**

ISBN 963 02 8316 6

Készült a Vörösmarty Nyomdában, Székesfehérvár 1990.
1047799

Felelős vezető: **Papp Károly** igazgató

Bless kinyitotta a szemét.

Ha azt várta, hogy valami meglepőt lát – nagyot tévedett. Pontosan ugyanaz tárult szemei elé, amit oly sok éve minden nap látott. A kis ház ablakán besütött a nap, ez máskor is így volt. A ház keskeny volt, földszintes, és egy nagy raktár magasodott föléje. A nap – tudta jól Bless – csak fél tízig fog idesütni, aztán a raktár fala rabolja el a fényt. És attól kezdve másnap reggelig nem is kerül már elő az aranyos sugárzás.

De ez még messze volt. Bless mindig hat után ébredt. Ha volt munkája, hétre járt. Ma nem fenyegette ez a „veszély”; már egy hete, hogy utoljára dolgozott a rakodóknál. A fiatalember hát pihent még egy kicsit az ágyon. Mióta az anyja meghalt, apja is olyan morcos lett, keveset szól. Hétközben ő is dolgozik, neki aztán van munkája, a régi haverjai gondoskodnak róla. Olykor szereztek Blessnek is, de mindig csak rövid távra. Apja tán azt akarja, Bless megálljon a saját lábán is...? „Megállok én!” – mondta most magának.

Az apja egész héten dolgozik, aztán jön a szombat és elereszti magát. Ritkán kerül elő vasárnap reggelnél korábban, de az is előfordul, hogy csak déltájban tántorog haza. Arany-jó ember, de csak a szombatok tartják benne a lelket. A heti bérének pontosan az egyharmadát viszi magával ilyenkor, és csap egy görbe estét-éjszakát a cimboráival. Bless már megszokta.

A szombat még messze, lévén hogy még csak most kezdődik a kedd – gondolta a férfi és frissen kipattant az ágyból. A csöppnyi fürdőszobában – ezt is nemrégén építették ide, emlékezett, hogy nem volt még az anyja idejében – magára engedte az ólomcsőszagú langyos vizet, aztán elő-

kapta borotválkozókészletét. Arcát szappanozva megszemlélte magát a tükörben.

Nem volt buta ember, de azzal is tisztában volt, hogy nem különösebben művelt. Ha az lenne, már régen kitörhetett volna ebből a csapdából. Néha úgy nézett körül ebben a kis házban, mint a gödörbe esett állat. Merre van a kiút...? Annak idején nem tanult eleget, nem is volt rá pénzük. Anyja halála megváltoztatott mindent, apja pedig mindig csak annyit keresett – annyi maradt az ivászatok után – amennyiből éppen csak hogy megélhettek. Most, a tükör előtt elnézte magát. Magas homlok, hosszú haj, izmos vállak és karok. A szeme mélyen ül, éppen olyan sötét, mint a haja. Ezek a vállak sok ezer zsákot elvittek már a rámpákon, a daruk alól, a raktárakba vagy a vagonokba. Olykor a hajók rakterében is dolgozott barátaival. Rengeteg verejtek csorgott már le ezeken a vállakon, gondolta most a tükörbe nézve. De az erő – a saját ereje – nem minden, tudta már jól. Valamit tennie kellene, hogy változtasson az életén.

Mielőtt azonban egészen meghatódott volna magától, gyorsan abbahagyta az effajta elmélkedést. Letörölte az arcát. Felöltözött. A szobájában a szokásos rendetlenség uralkodott most is. Már nem figyelt rá. Bekapott valamit a tenyérszi konyhában és felvette a pulóverét. Melegnek ígérkezett a nap, de tudta, este hamar hűvösödik. És ki tudhatja, mikor jön haza...? Mindig azok a napok vagy hetek a leghoszszabbak, amikor nincs munkája. Ismerte már magát. Végigjárja az összes lehetséges helyet, megkérdez mindenkit. Tudta, a legtöbb esetben fejrázással fog találkozni. „Most nincs meló, Bless”. Pedig hát ismerik, tudják, mire képes. Sokszor mások előtt vagy helyett is felveszik a munkavezetőt. De most nincs túl sok hajó.

Kilépett az ajtón. Leszaladt a lépcsőn, és máris a napfény elé került. Megállt egy pillanatra, pislogott. Érezte, hogyan fut végig testén a meleg, amit annyira szeretett.

A *Berg II.* akkor állt a parthoz.

Húsz perccel ezelőtt még a hullámgáton kívül várakozott a révkalauzra. A hullámokon ringatózó fedélzetről türelmetlen tekintetek kémlelték a kikötőt. A révkalauz motorosa nem sietett. Amikor végre felbukkant a hullámgát részében, a hajón némi mozgás támadt. A hangszórón át parancsok dörögtek. A *Berg II.* először járt ebben a kikötőben. A révkalauzt egy tiszt fogadta, miután felkapaszkodott a függő-himbálózó kötélletrán. A kormányállásba vezették az alacsony, barnabőrű férfit, aki szigorú arccal vette át a szokásos ajándékot. A *Bert II.* kapitánya tudta, ajándékot muszáj adni. Hallotta kollégáitól, hogy ha errefelé valahol nem adnak, a révkalauz egyszerűen nem vállalja a hajó bevezetését a kikötőbe. Anélkül pedig nem hajózhat be. Tuniszban, Alexandriában maga is tapasztalt már kellemetlen dolgokat; a legrosszabbak az egyiptomi révkalauzok, ebben minden kapitány megegyezett. De a törökök sem sokkal jobbak.

Itt hát ajándék várta a révkalauzt, így az nem finnyáskodott. Nem talált ürügyeket, nem hivatkozott a *Berg II.* műszaki állapotára. A kormányos matróz hamarosan az ő utasításait követte. Az előírás szerint a kapitány végig ott állt mellettük. Néha kis rádióadó-vevőjén szólt hátra a farba. Ahogy az orrban, úgy ott is felállt már három-három matróz. A kötéldobokat megfuttatták erre is és arra is; a karvastag nagy kígyók még a fedélzeten heverték. Egy rövidnadrágos fiatalember a dobókörtét himbálta a vékony zsinór végén. Az elektromotorok fel-felzúgtak, de még nem volt rájuk szükség. A csévéelőkről a festéket lekoptatták a kötelek.

A tizenkettes mólóhoz kapták a kikötési engedélyt. Valahol messze – innen nem is láthatták – a kikötőparancsnokság épületében szakemberek hajoltak a nagy táblázatok fölé. Minden móló minden hajóállása be van osztva hetekkel előre, a nappal és az éjszaka minden órájában tudnivaló, melyik hajó hol fog állni. A különleges árakkal megrakottakat nem

vezethetik bárhová. Az olajvezetékekhez állnak a tankhajók, az elevátorokhoz a gabonaszállítók...

A révkalauz egyenesen a szárazföldre ment, miután kidobták a lépcsős feljárót. A matrózok még megfeszítették a köteleket, pörögtek a csévézők óriási dobjai. Időnként pattanva csúszott arrébb a síkos dobon egy kötél. A révkalauzt elvitte az érte jött autó. A kapitány felmarkolta papírjait és rádiótelefonon taxit kért a hajóhoz. A rakodótisztre hagyta a többit.

— Hogy lesznek a szabadságolások, uram? — kérdezte a másodtiszt. Magas, szőke, napbarnított férfi volt.

— Két óra múlva engedheti le az elsőket, de estére jöjjenek vissza. És egyszerre sohase legyen távol hat embernél több — felelte a kapitány. Mindig ugyanígy válaszol, gondolta a másodtiszt, de ezt persze óvakodott hangos megjegyzés formájában is kinyilvánítani. A kistermetű, energikus, de örökké gondterhelt kapitány elment, de még a taxiból látta, hogy máris jönnek az ügynök, a kikötői megbízott, no és persze a rakodómunkások főnöke. Letárgyalják amit kell, és hamarosan megcsikordulnak a daruk is, gondolta a kapitány.

Bless a kilences móló mögötti irodába kanyarodott. Itt volt a kikötőmunkások szakszervezetének irodája. Olykor ők is tudtak néhány betöltetlen helyről.

— Hello, Ruddy — szólta a fiú. — Van valami?

— Nincs. Két napig nem is lesz — felelte Ruddy készségesen. — Ha minden jól megy, a hétvégén jön három cementszállítmány.

— Mikor kérdezzem megint?

— Talán holnaptól csináljuk a listát, Bless. Majd nézz be reggel.

— Oké, Ruddy.

Továbbment. A tizenhetes mólónál a barátai rakodtak. A nap már erősen tűzött. A fiúk — igaz, némelyik apjával volt egyidős — félmeztelenül álltak az aszfalton. A daru a raklappal

együtt hozta le a hatalmas faládákat, később pedig a konténereket. Két férfi kesztyűvel emelte ki a helyéből a daru horgait; egyikük macskaügyességgel ugrott fel mindig a rakomány tetejére. A villástargoncák sűrögtek, forogtak. Bless is szerette őket vezetni – most egy kicsit fájó szívvel nézte őket, aztán – mielőtt észrevették volna – tovább bandukolt onnan a már lerakott konténerek mögött.

A külső kerítés nem volt messze. Rozsdás, ritkán használt vasútvonal mögött szemétdombok között számos nyílás ásíttott az egykori magas drótkerítésen. Akik ismerik őket, tudják, erre mindig el lehet párologni. Nem csak a főkapu az egyetlen kijárata a kikötőnek... Ilyenből van több is. Még autóval is el lehet menni úgy, hogy senkinek sem kell bevallani, mit is csinált valaki a kikötőben. Természetesen ugyanúgy be is lehet jönni.

Bless felriasztott néhány tucát sirályt; barna fejüket nyugtalanul ingatták, amikor visszaültek a helyükre. Rikácsolva marakodtak egy-egy jobb falaton. A kerítés mögötti házsorokban szinte kizárólag rakodómunkások laktak.

Landáék háza is arra volt. Az a rozsdavörös kis egyemeletes épület, ahol az öreg csónakjavító műhelye uralta a földszintet, míg a család az emeleten lakott. Yochen, az öreg, tulajdonképpen halász, és hetente többször ki is megy a motoros bárkájával.

Landa, Landa...

Bless léptei lelassultak. Mindennap megfordult erre, és gyakran látta is Landát. De nem mindegyik találkozásra emlékezhet szívesen. Most egy percig nézte a vörös házat, aztán leült az árnyékba és a zsebében talált diót rágcsálva várakozott. Ilyentájt Landa boltba szokott menni. Néha egyedül, néha a tízéves, későn született kisöccsével.

Eltelt vagy fél óra – Bless nem hordott órát, az idő múlása sohasem izgatta különösebben. Ha dolgozott, azért – ha pedig munka nélkül volt, hát azért. Most csak pihent és

hallgatta a hajókürtöket, a sirályokat, a másik utcán időnként elrobogó autókat. Aztán egy percre felbukkant Landa apja, az öreg Yochen. Kétszer kinézett az utcára, mintha várna valakit, aztán visszament a műhelybe. Utána végre megjelent Landa. Kilépett az utcára. Bless felpattant, és úgy irányította lépteit, hogy elébe kerülhessen a lánynak. Mintha véletlen lenne a találkozás...

Landa karcsú volt, nem sokkal alacsonyabb Blessnél. Büszkén felvetett fejjel járt. Huszonegy évével a kikötőbeli lányok között már-már „öregnek” számított, hiszen a többiek már húszévesen férjhez mentek. Landáról mindenki tudta, hogy válogat és egy csöppet sem siet beköttetni a fejét. Az sem volt titok, hogy a kikötő egyik legszebb lánya.

Bless szíve erősen dobogott – mindig ugyanazt érezte, ahányszor Landa szeme elé került. Nagyon kívánta a lányt, és ez az érzés egy másik, számára még eddig ismeretlen lágyssággal jelentkezett egyszerre. Ez utóbbiról nem tudta, micsoda – Bless nem szokott könyveket olvasni, de moziba járt, olykor a többiekkel együtt tévét is nézett. Tudta hát, van valami olyasmi, amit „szerelemnek” neveznek – csak éppen soha nem jutott eszébe, hogy ez éppen az lenne... Landa szeme mélybarna, és mindig ott ugrálnak benne azok a huncut szikrák. Mint az esti tábortűznél, ha bele fúj a szél és kisodor néhány fel-felvillanó, égő fadarabot.

– Hello... Landa – nyögte. Ez a köszönés nem éppen természetesen sikeredett... Miért szorul el mindig a torka, ha meglátja őt? Ha közel kerül hozzá, ha a lány ránéz?... Miért nem tud úgy viselkedni, mint amikor fiúkkal találkozik? Megtorpant, valami izgató, egyszerre forró és hideg futkosott a hátán, gerince árkában. Már azt sem tudta, melyik lábára álljon.

És Landa mindezt pontosan látta. Nagyon jól ismerte már e jeleket. Vele szemben valahogy a többi fiú is elfogódott lett, ha találkoztak. Landának felvágták a nyelvét, magabiztos

volt, és talán sohasem jött zavarba. Gunyoros pillantásokat vetett a férfiakra. Most sem volt ez másképpen.

– Jó reggelt, Bless! Megint nincs munkád?

„Miért van az, hogy már az első szavaival megsért?” – ágaskodott a fiúban az önérzet. Landának, úgy látszik, remek érzéke van ahhoz, hogyan kell gúnyt űzni a fiúkból. Bless ezt már többször tapasztalta; csak az vigasztalta, hogy mások sem járnak jobban. Landának eddig még senki emberfia nem tudott két napnál tovább udvarolni a kikötőben. Gúnyolódásával elmarta maga mellől a fiúkat. Állítólag az apja, Yöchen is neheztelt ezért. „Sohase mégy már férjhez, édes lányom?!” – mondogatta neki, az ismerősök szerint.

– Ma nincs, holnap lesz – Bless próbált könnyednek és gondtalannak mutatkozni. De a tekintetük találkozott, és a fiú tudta: Landa pontosan látja benne azt is, amit szeretne eltitkolni. Azokkal a barna szemeivel... A lány nyakán a pihehajszájakat kis szél lobogtatta, szája gyönyörű volt, és a nyaka...! Ha odabújhatnék! – futott át Bless fején.

– Majd' mindennap az utamba akadsz – mondta a lány. Talán rosszallóan? Bless nem tudta eldönteni. Érezte, hogy elvörösödik. Ettől csak dühösebb lett – önmagára. Szeretett volna igent mondani, és valamit még hozzátenni keményen, hányaveti-férfias módon – de mindez csak vágyai között játszódott le, mielőtt tényleg szólhatott volna, Landa máris továbbment. Valójában – most értette meg Bless – a lány nem is lassított, míg e kis beszélgetés tartott, csak úgy odaszólt neki menet közben, és kész, ennyire méltatta őt. Ott maradt a járda szélén és nézett utána. Hátról is nagyon jó volt az alakja Landának, nem véletlen, hogy a kikötőnegyed melletti sétányon, ha megjelent, minden férfi utána fordult. Bless nemegyszer látta ezt és a féltékenység marcangolta a szívét. Ő persze nem mert odamenni a lányhoz, nem merte megszólítani. Végigmenni vele a sétányon...? Csak, ha Landa is akarta volna. De általában olyan csípősen szólott már az első percben, hogy

minden férfinak elment tőle a kedve. Biztonságosabb volt messziről bámulni. Hiszen mások előtt szokta leégetni a hozzácsapódó féfiakat, és ezt senki sem szereti.

A szíve, a vágya vitte volna Landa után. De a lába béna maradt, a járda aszfaltjára szegeződött, állt, mint egy néma felkiáltójel. Landa közben távolodott, és nem is nézett vissza. Már el is tűnt az utcasarkon, amikor Bless végre megmozdult. Olyan volt, mintha egy boszorkány vette volna le róla varázshatalmát. Izmai ismét működni kezdtek, mozdulhatott, mehetett. Arra indult, amerre Landa, de tudta, nem fog vele beszélni ismét, mára elég volt ennyi is. Az a gúnyos-hideg pillantás elvette a kedvét.

Kavicsokat rugdosva ballagott tovább. Testében erő feszült, érezte jól. Most aztán keményen tudott volna zsákolni. Vagy szétcsapni kocsmai verekedők között. Néha ez is megesett, ha apja elcsalta valamelyik szombati mulatságra. Ökölbe szorított kézzel indult hát a következő utcán. Idehallatszottak a kikötő zajai. Valahol hajókürt bögött. Talán az autószállító komp megy a szigetekre...? Az út kissé felfelé vitt, az alacsony házak fölött kilátott az öbölre. A túloldali hullámgát vörösesbarna kősorán színes foltok – a horgászok. Örökké reménykednek, markolják botjukat. Ritkán van, hogy fognak is valamit. A kikötő vizén túl sok már az olajfolt.

Az innenső oldalon látta a vitorlaskikötőt. Fehér yachtok csillantak. Réz és üveg, barna fa és fehér hajópalánkok, vitorlák. Mellettük ma is kijött néhány szegény halászcsalád a bárkákkal, a vörös és zöld felkunkorodó csónakorrok a parti kőfal fölé magasodnak. Kagylókat, szivacsot árulnak főleg, olykor halat is, de azt inkább csak kora reggel. És nem a turistáknak.

Autó fékezett mellette. Bless még oda sem nézett, mégis tudta már, ki lehet az. Így csak Tydal, a rendőrhadnagy szokott megtorpanni ütött-kopott terepjárójával. A szeme sarkából már látta is a kékeszöld járművet.

– Üdv Bless. Mi újság?

Bless kénytelen-kelletlen megállt, nem szívesen ugyan, noha a többiekkel ellentétben nem félt a rendőröktől, nem volt rá oka. Tydallal sem volt baja, legalábbis eddig. Az apjának annál inkább. Bless nemegyszer ment vasárnap délelőtt kiváltani az öreget. A fogdában olyankor ott kornyadozott az egész éjjeli mulatós társaság, most már inkább másnapos állapotban.

– Hello, Tydal. Semmi.

Tydal majdnem egykorú volt vele, ő is valahol a környéken nőtt fel, ezt a beszédén is érezni lehetett. Magas, karcsú, de izmos férfi volt, szívesen feszített egyenruhában. Bless egyszer odabent a városban találkozott vele, Tydal akkor civil volt. Zakóban, fehér nadrágban sokkal kisebbnek látszott, mint így egyenruhában, széles bőrövvel és rajta a pisztolyával. Tydal szeme nevetett – de azt mondják a többiek, tud kemény is lenni. Az a mániája, hogy rendet akar a kikötőben, ahol mindössze hárman vannak rendőrök. No, ezek aztán soha nem csinálnak rendet egy ilyen helyen, tudta Bless. És tudta az egész kikötő is.

– Nézz körül, Bless – kérte Tydal. Ez meglepte a fiút. Ott állt már a dzsip mellett, érezte a fémből áradó meleget. Tydal most a szokásosnál komolyabb volt. – A napokban megint behoztak valahogyan egy csomó kábszert. Már azt sem tudom, hol áll a fejem, tele a kikötő narkósokkal.

– És én hogyan segíthetek? – kérdezte Bless, noha előre sejtette a választ. De a kikötőkben nem kedvelik a besúgókat.

– Most éppen megint nincs munkád, ahogy látom. Egész nap csak csavarogsz, csak annyit kérek, tartsd nyitva a szemedet. Ha van valami... Tudod hol találsz meg – Tydal biztatóan intett és gázt adott. Így szeretett indulni, kavicsokat löve hátrafelé, porfelhőt csapva. Abroncsok csikorgásával vette be a kanyart. Bless irigykedve nézett utána. Megtanult már kocsit vezetni, némelyik szomszéd, apja barátai olykor

kölcsönadták roncsautóikat, jogosítványra viszont nem tellett eddigi keresetéből. Jópofa ez a Tydal, mondogatta még, amikor a port nyelve indult tovább a yachtkikötő felé.

Taxi kanyarodott a tizenkettes mólóhoz. A *Berg II.* lejárólépcsőjénél már egy fehér tengerészegyenruhás férfi várakozott. A másodtiszt volt. Amikor a kocsi odakanyarodott, otthonosan nyitotta ki az ajtót, beült hátra és közölte a címét. A taxis nagy ívben kanyarodott, majdnem elütött egy rakodómunkást, aki darukampót cipelt. Egy konténer árnyékában melósok pihentek. A taxi kikanyarodott a parti műútra, de még a kikötő területén haladt. Aztán a kapunál az őrt álló katonák csak intettek. Nem nagyon izgatta őket, ki ül a kocsiban, főleg azért, mert látták a tengerésztiszti egyenruhát.

A taxi felkanyarodott a dombra. A serpentszerűen kanyargó úton fehér villák közé érkezett. Az egyik előtt fékezett.

– Várjon meg itt – vetette oda a tiszt a taxisnak. A rácsos kapunál senkit sem látott, a férfi mégis érezte, figyelik. Kamera mozdult az egyik oszlopon, követte őt, mikor megnyomta a csengő gombját. Majdnem azonnal megszólalt a falba rejtett hangszóró:

– Ki az?

– Günter Schobel, a Berg másodtisztje – felelte amaz katonásan. Ahogyan otthon megszokta. Rendnek muszáj lennie – hallotta gyermekkorától mindig. No és ebben a házban igazán nem kellett titkolnia a nevét. Gyanította, többet tudnak itt róla, mint bárhol másutt. Beleértve egyes maláj vagy kolumbiai kereskedőket is, akiknek pedig saját titkosszolgálatuk van. Ami azt illeti, e ház gazdája sem rosszabb amazoknál.

– Azonnal – felelte a hang. Günter harmincnyolc éves volt, és abban reménykedett, nem lesz mindig tengerész. Szerette az óceánokat és a hajókat, de azért szívesebben élt volna... mondjuk egy ilyen villában, valahol délen, ahol mindig meleg

van. Például éppenséggel itt sem lenne rossz. De addig még sokat kell dolgoznia, tudta jól. Günter Schobel nem félt a „munkától”.

Nyílt a rácsos kapu. A taxis lekapcsolta a motort és unatkozva lógatta ki meztelen karját az ablakon. Günter végigment a parkon. Nagyon szép volt itt minden. Mélyzöld növények, hűvös árnyékok, kis szökőkút, és tágas terasz, ahonnan csodálatos látvány nyílt az öbölre. A kék víz, a kék égbolt között fehér hajók... Günter nagyot sóhajtott. Olyan ez az egész, mint egy filmben, gondolta.

Olajbarna bőrű, kicsi és kövérkés férfi várta. Európai öltözetet viselt, és nagyon természetesen állt rajta a zakó is. De azért érződött, hogy nem ehhez van szokva.

– Üdvözlöm, Mr. Schobel – rendesen ejtette a nevét, és Güntert ez elégedettséggel töltötte el. Már majdnem ember-számba vesznek ezek a nagymenők, gondolta villámgyorsan. Kezet fogtak, leültek és a férfi – akit Munerának hívtak és ötvenhét éves volt – várakozva nézett rá. Günter tudta, ez a környék leggazdagabb embere, és az sem volt előtte titok, miből szerezte vagyonát. Körülnézett. Tulajdonképpen nem is nagyon lepődött meg, amikor a terasz egyik oszlopa mögött egy fegyveres, barnabőrű fiatalembert pillantott meg, aki őt figyelte meredten. No igen, ez egy testőr. Biztosan van itt több is ebből a fajtából. Végül is érthető.

– Mint már nyilván sejti, megjött a várt szállítmány, uram – szólt Günter. – A hajónk átesett a vámvizsgálaton. Minden rendben van.

Munera arcán látszott: mindezt tudja már. Nyilván jelentették neki, és az sincs kizárva, lefizette a vámosokat. Ezért nem találták meg a szállítmányt...? Ez nem Günterre tartozott.

– Mikor adjam át?

– Ma este – felelte Munera habozás nélkül. Azonnal. Tehát ezt is kitervelték már. – Pontban tízkor odaáll egy autó a hajó

közelébe. Egy férfi és egy nő fognak sétálni a parton. A nő fehér ruhában lesz. Maga és az emberei valahogyan hozzák le a holmit a hajóról. Meg kell oldaniok. A nő fogja átvenni, a férfinél lesz a pénz.

Günter az ajkát rágta.

— Nem lenne jobb, ha... — kezdte, de Munera azonnal közbevágott:

— Nem. Ez egy kidolgozott módszer, Mr. Schobel. Ebben a kikötőben csak az én embereim mozognak úgy, hogy nem keltik fel a hatóság gyanakvását. Gondolhatja, ez sem olcsó mulatság... Ha maga vagy valamelyik matróza próbálná meg kihozni a kikötőből az árut, még talán a kapuig sem jutna el. Merthogy van egy konkurens társaság is a városban, amely szintén a kikötőn át szerzi be az árut. Képzelteri, mennyi bajom van velük... De ez az én gondom. Tehát tízkor a hajónál, Mr. Schobel.

Günter nem mozdult, pedig világosan a tudtára adták, vége a beszélgetésnek. Mégis megkockáztatta:

— Előre megegyeztünk az árban, Mr. Munera, jól tudom... De örülnék, ha valamivel többet tudna adni. Ugyanis a hajón... hogy is mondjam csak... problémáim voltak... Szóval útközben két társam rájött, mi van a kabinomban, és most a hallgatás fejében részt követelnek.

Munera csak egy pillanatig gondolkozott:

— Két megoldás jöhet szóba, Mr. Schobel. Vagy maga fizeti ki őket a saját részéből, hiszen nyilvánvalóan az ön ügyetlenségének köszönhető a... a lebukás... Vagy pedig mondja meg nekik: jelen lehetnek a kifizetésnél. Ez esetben megleckéztetjük őket.

Günter habozott. Még nem tudta, hogy a választás nem rajta áll. Munera tapsolt, bejött egy bennszülött fiatalember. Munera mondott neki valamit, a férfi jól megszemlélte Güntert, majd nesztelenül visszavonult a házba. Munera megmagyarázta:

— Ő lesz ott ma este, és nem szeretném, ha összetévesztenék amazokkal.

— Értem — Günter felállt. Munera a kezét nyújtotta, és biztatóan rámosolygott. Günter ismét a parkon át ment és beszállt a taxiba. A sofőrnek nem is kellett szólnia, máris elindult vissza a kikötőbe. Negyedóra múlva a másodtiszt kiszállt. Felnézett mostani otthonára, a *Berg II.*-re, és lassan elindult fel a hídon.

A taxis nem várta meg, míg a tiszt a fedélzetre lép. Gyorsan indított, elrobogott a négyes mólóig. Itt volt egy telefonfülke. Megállt, aprót vett elő, tárcsázott.

— Te vagy az...? Ott van valahol Lugo is?

— Nincs — felelte egy ismerőse.

— Mondjátok meg neki, hogy most vittem egy pasast a tizenkettes mólótól, a Berg nevű hajótól Munerahoz, és vissza!

— Áru volt nála? — jött izgalomba a drót másik végén a férfi.

— Nem, semmi. Biztosan csak üzletet kötöttek.

— Megismernéd a fickót?

— Mi az hogy!

— Rendben van. Egy óra múlva gyere ide Lugóhoz. Megkapod a jutalmat, és talán többet is.

A taxis füttyörészve ült vissza autójába.

Bless nem leste tovább Landát. Valahogy neheztelt is a lányra — de ugyanakkor jól tudta, hogy úgy igazán soha nem lenne képes haragudni rá. Dél volt már, amikor elfogta az álmoság. Mindig így volt, ha nem dolgozott. Az egyik ilyen kedvenc pihenőhelye az egyes móló közelében volt, a régi raktárépületnél, amit egy ideje nem használtak. A régi cég eladta, az új még nem költözött be, állítólag az is tönkrement közben. A ház mögötti kis térséget felverte a gaz, a legközelebbi daru berozsdásodott. Itt heveredett le Bless. Hamar el is nyomta a buzgóság.

Arra ébredt, hogy valakik halkán beszélgetnek a közelében. Biztosan nem vették észre őt, különben nyilván elmentek volna messzebb. Már éppen felállt volna, amikor meghallott egy szót: „áru”. Tudta, kik és mit szoktak így nevezni. Hiszen annyi éve élt már a kikötőben... Biztosan nem a konténerekben érkező tajvani táskarádiókról vagy a cementeszsákok garmadáiról volt szó. Amazok nem látták őt. Pár méterrel odébb a gazban ültek le, cigarettáztak és félhangon beszélgettek. Két férfi volt, hangjukból ítélve fiatalok.

– ...Azt mondta, kereshetek néhány garast. Még hogy garast...? Hát persze, hogy többet. Legalább annyit, mintha egy hétig zsákolnék a gabonásoknál.

– Mit kell érte tenni?

– Azt mondta, szerezzek még egy jó bunyós alakot, és majd megmutatja a három pasast. Azok közül az egyikhez nem szabad hozzányúlnunk, a másik kettőt viszont csapjuk le, mint a taxiórát. Az sem baj, ha reggelig ottmaradnak.

– Kösz hogy rám gondoltál. Ehhez tényleg kellünk ketten. Hol találkozunk vele?

– A Frey előtt vár fél tíz után, egy autóban. Jössz?

– Naná, hogy megyek...! Adj egy cigit. Már annyi pénzem sincs, hogy szálanként vegyen bagót, az istenit neki.

– Rá se ránts, ma este gazdagok leszünk...

Bless hallotta, hogy felállnak és a hangok távolodtak. Még nem egészen értette, amit hallott, de azért sejtette, megint lesz valami cirkusz a kikötőben. Ezt a két pasast ma estére felbérelték egy verekedésre. No és igaza lehet Tydalnak; újra valami „áru” kerül be a kikötőbe. Bless soha nem szedett semmit, még marihuánás cigarettát sem szívott. Viszont sokszor látta a kikötőben meg a városban is a narkótól szédelgő szerencsétleneket. Ezek egy idő után mindenre készek voltak, csak hogy megszerezzék a napi „belövésre” elégséges pénzt. A rendőrségi krónikák naponta beszámoltak

támadásokról, rablásokról, az apróbb tolvajlások meg úgy elszaporodtak, hogy már nem is írtak róluk.

„Érdemes lesz este elnézni Frey kocsmája elé”, gondolta. Bár nem egészen értette, mit tehet ő ott. De valami azt súgta, csúnya ügy van készülóban. Mit mondott Tydal? „Nézz körül, Bless...!” Aztán felállt. Már senkit sem látott. A négyes móló felől teherautókaraván közeledett, a végén meg egy gázszállító tartálykocsi robogott. Olyan új volt, hogy szinte csillogott ezüstösen. Bless intett a sofőrnek — ismerte rég —, majd átvágott a poros gyepen és betért Antonio pizzasütődéjébe, ahol színes napernyők alatt ültek a fáradt vendégek.

d
a
Y
k
B
Y
z
a
k
s
v
k
ü
f

B
ö
é
e
k

t
t
N
ó

k
a
b

Estefelé Bless apját keresve benézett néhány kocsmába, de az öreget nem találta meg. Meglepődött viszont egy kissé, amikor a Vörös Kakasban, a terem egyik homályos sarkában Yochenre, Landa apjára akadt. Az öreg józannak látszott és két idegennel tárgyalt. Ezek biztosan nem a kikötőben éltek, Bless sohasem látta még őket. Elég sötét képű alakok voltak. Yochent próbálták valamire rávenni, ő gesztikulálva vitatkozott velük. Mentek kifelé. Bless kíváncsian követte őket. Még arra is gondolt, ha azok ketten az öregre támadnak, ő majd közbelép és megvédi – akkor talán Yochen is melléje állna és szólna pár jó szót róla Landának. Persze, halványan érezte valahol a lelke mélyén, hogy nem így kellene neki Landa közelébe férkőznie. Ne is számítson pártfogásra, az efféle ügyekben nem segít. Yochen nem végezheti el azt, ami az ő feladata.

A kocsmá melletti part fái alatt tovább folyt a vita. Mielőtt Bless közelebb osonhatott volna, amazok otthagyták az öreget, fenyegetőzve elvonultak. Yochen szemlátomást örült és hazafelé szaporázta lépteit. Bless az idegenek nyomába eredt. De azok az egyik hátsó kapuhoz közel kimentek a kikötőből és eltűntek.

Fél tíz felé Bless Frey kocsmája körül ógyelgett. Többen tették ugyanezt, amit ő; narkósok, csavargók, akiknek nem telt egy pofa italra vagy csak valamilyen alkalomra vágytak. Néhányan megpróbálták Bless-től is tarhálni, de ő elküldte őket.

Hamarosan megpillantott egy fekete autót. A kocsmá elé kanyarodott, de nem szállt ki belőle senki. Két csavargó azonnal odasomfordált, a lehúzott ablakon át beszéltek a bentülőkkel. Blessnek Tydal jutott az eszébe. Szegény had-

nagy, ha tudná, hogy itt megtalálhatja, akiket keres! Valami nagyon sötét ügy készült. De nem egyszerű verekedés vagy leszámolás – az az autó túlságosan is drága jármű volt ahhoz, hogy valamelyik kikötői emberé legyen.

Később kiszállt belőle egy barna bőrű fiatalember és a másik kettővel elvegyült az emberek között. A fekete autó elhajtott. Bless követte a gyalogosokat. „Sohasem lehet tudni, mire juthatok”, gondolta. Nem tudta, miért teszi mindezt. De azért csak ment.

Aznap már másodszor bukkant fel Yochen. A halász, aki ilyenkor már otthon szokott lenni – tudta Bless, mert nemegyszer elsétált estefelé Landáék házához és látta Yochent a függöny mögött – most nagyon is élénken sietett a halászkikötő felé. Nem messze volt ettől a tizenkettes móló.

Tíz óra felé járt az idő. Yochen elhagyta a tizenkettes móló környékét. Az aszfaltozott parton, a daruk alatt vagy száz nagyméretű konténer állt. Bless köztük rejtőzött el, és figyelte a partot. A tizenkettes móló mögött kis halászhajók ringtak az apró öbölben, amelynek a szélét évekkel korábban kibetonozták, és ott is akadt néhány embermagas, kisebb daru. Ezeket kézzel tekerhették, és a halasládákat emelték ki velük a bárkák gyomrából. Nem sok lámpa égett arrafelé. Rakodás nem volt most, a környék eléggé néptelennek látszott.

Azért Bless tisztában volt vele, nincs ez így. Más konténerek közül zajt hallott. A Frey kocsmájától jött három férfi is ott rejtőzött valahol. Aztán megállt egy autó, és kiszálltak utasai, egy férfi és egy nő. A nő hófehér ruhát viselt. A tizenkettes mólónál már csak egyetlen hajó állt, Bless nem látta a nevét a sötétben. A kikötőkábelek és kötelek csöndesen himbálóztak, könnyű szél fújta a víz felől. Tíz óra lehetett.

A férfi a nővel kétszer is elsétált a hajó előtt. Bless kezdte azt hinni, fölöslegesen ácsorog itt. Talán rosszul értette azt a kihallgatott beszélgetést...? Ám akkor látta, hogy a hajólép-

csón jön le egy férfi. Jókora táska volt a kezében, látszott, nehéz is. Majdnem görnyedten cipelte.

A parton gyorsan átvágott, ő is a konténerek közé igyekezett. A sétáló nő észrevette, mondott valamit társának. Ekkor a lépcsőn két másik alak jelent meg, férfiak, az első után siettek. Valósággal futottak. Bless túl messze volt ahhoz, hogy láthassa pontosan a történeteket. A konténerek között mindeütt voltak rések, hogy a daruk kampóit beakasztó munkások odaférjenek hozzájuk. Bless ilyen réseken közeledett óvatosan, nehogy zajt csapjon. El is késett. Végül közelebb érve csak azt látta, hogy a társaság már javában verekszik. Összegabalyodott testek henteregtek a földön. A táskás férfi éppen elcserélt valamit a másikkal, aki az autón jött. A fehér ruhás nő egy kis csomagot adott a tengerésznek. A homályban Bless egyetlen arcot sem látott jól. De az események további menetét megfigyelhette. A hajóról jött férfinak nem esett bántódása, sietett vissza. A másik kettőt, akik követték, hárman is püfölték. Úgy látszik, más is lapult a konténerek között. A nő az autójához ment, kis idő múlva követte társa a csomaggal. A motor felbódult, sebesen startoltak. „Hogy éppen most nincs itt a közelben az a buta Tydal!”, átkozódott a férfi. Nem volt nehéz kitalálni, hogy valamilyen csempész-áru lehetett a csomagban.

De a küzdelemnek még nem volt vége. Bless fékcsikorgást hallott. A raktér végén, a másik daru alatt hirtelen két, eddig a homályban láthatatlanul várakozó autó állta el ennek a kocsinak az útját. Kiáltások harsantak. Tompa ökölcsapások. A támadók túlerőben lehettek, voltak talán hatan vagy heten. Nem tartott egy percig sem, és a nő a férfival ott maradtak a földön, véres fejjel. A támadók egyik kocsija elrohant a kikötő felé, a másik éles kanyart vett és az ellenkező irányba rohant. Bless kis habozás után ez utóbbit követte. Úgy érezte, ott még láthat valamit. Végso soron az egész nem érintette őt, de azért most már érdekelte, mi lesz még...

A halászok betonöblében számos bárka ringott. A motorosok benzinkútja ott vöröslött a szélén. A pallók ütemesen emelkedtek és süllyedtek a betonpart és a hajók széle között, néha nyikordult egy kábeltartó bika, egy lánc, csobbant valami hullám.

Bless halkan futott, valamivel távolabb a parton, ahol régi hálók heverték vegyesen a széttört halasládákkal. Lassított, és amennyire láthatta a sötétben, kerülgette a ládákat. Hazajt csapna, biztosan felfigyelnének rá... Végül leguggolt egy halo m mögé. Onnan nézte az eseményeket.

A férfiak közül hárman az egyik bárkára siettek. Valaki már várta őket. A terhet is vitték magukkal. Aztán az autó elment onnan, a bárka kötelét eloldották. Halkan dobogott a motor, a bárka a hullámgát rése felé fordította az orrát...

Amint ráesett az egyik távoli lámpa halvány fénye, Bless felismerte a hajót. És nagyon furcsán kezdte egyszerre magát érezni.

Yochen bárkája úszott ki a kikötőből, fedélzetén a rablókkal és a csempészáruval.

Bless másnap reggel sem kapott munkát sehol. A szakszervezet állásszerző akciója egyelőre zátonyra futott, nem is annyira a bérek miatt nem tudtak megegyezni a munkaadókkal, hanem a munkaalkalmak biztosítása sántított. A hajók rendszertelenül érkeztek, és hol száz emberre volt szükség egy-egy mólón, hol meg tízre vagy annyira sem. Minél több volt a gép, a villástargonca, a daru, az elevátor, annál kevesebb munkásnak jutott hely a mólókon. Voltak olyan napok azon a nyáron, hogy állandó jelleggel alig százhuszan dolgozhattak csak, pedig jöttek a hajók egymás után. Ilyenkor kisebb tömegbe gyűltek a csalódott férfiak a dokkmunkások székháza előtt, kiabáltak egy kicsit – mi mást tehettek? Ha nincs munka, hát akkor sem lesz, ha megharagszanak és szétverik a házat, vagy a kapitányság egyik épületét. Pár éve

megtették már, a rendőrséggel gyűlt meg a bajuk, de abból sem lett több munkájuk.

Bless még délelőtt elment a halászkikötőbe. Az az eszébe sem jutott, hogy Tydalnak beszéljen az elmúlt éjszakai eseményekről. Ha valamit kiderít, ha valamit önállóan felgöngyölít, biztosan másképpen állhat Landa elé, és a lány is másképpen fog ránézni. Yochen bárkája a helyén ringott, mintha csak hajnalban vagy reggel jött volna vissza az éjszakai halászatból. Yochent nem látta. Akkor elment Landáék háza felé. Szerette volna figyelmeztetni a lányt. De az nem jött elő a házból, Bless kétszer is elsétált arra, aztán visszament a kikötőbe és Frey kocsmájában is körülnézett. Az apja hajnalra előkerült és most otthon aludt. Yochent viszont nem látta. Elsétált a hajó felé is. A tizenkettes mólónál még ott állt a hajó, most látta a nevét is: Berg II-nek hívták. Éppen végeztek a berakodással, amit csak az éjjeli órákban hagytak abba. A konténerek egy része a hajó fedélzete fölé magasodott. Bless arra számított, hogy rendőrautó áll a mólón és nyomozás folyik az éjszakai kettős verekedés, sőt, rablótámadás ügyében, amelynek talán ő volt az egyetlen kívülálló szemtanúja. Hát semmi ilyesmi nem történt. Úgy látszik, egyik félnek sem volt érdeke, hogy panaszt tegyen. A rakodás a végéhez közeledett és a hajó fedélzetén is szemlátomást távozáshoz készülődött a legénység. Rakodótiszt ellenőrizte a konténerek kapcsait és rögzítését. A közelben már várakozott egy kis vontatóhajó, hogy segítse a Berg II. orrát a kikötő kijárata felé fordítani. Ez tehát elmegy, tudta Bless. Mindezekből a jelekből úgy olvasott, mint a nyitott könyvből. Hiszen már gyerekként is a kikötőben élt.

Elsétált a halászkikötő felé, és akkor megdöbbant a szíve. Landa és Yochen, meg két halász álltak a bárkájuk előtt. A férfiak éppen nekiveselkedtek a ládáknak, lánchan álltak és rakták a bárkába. Ma délután vagy este kifutnak a tengerre,

nem kétséges. Landa ennivalót hozott nekik – dél elmúlt –, és az üres edényekkel indult visszafelé. Bless megint zavarba jött, ahogy szokott. Égővörös arccal lapult az üres ládahegyek között, aztán a lány lépteit hallva ügyetlenül elébukkant, mintha véletlenül járna éppen arra. Landa persze átlátott rajta:

– Ejnye, Bless, megint találkozunk...?

– Ilyenek a... vé..véletlenek – ráadásul dadogott is, fel tudta volna pofozni önmagát, és a harag még vörösebbre festette az arcát. Landa mindent tudóan mosolygott, és ez régi iskolás éveire emlékeztette. Néha éppen ilyen szánalmasan dadogott a tanító úr előtt is.

– Véletlenek? Nem inkább arról van szó, hogy gyanúsan sokat sündörögsz körülöttem?

Bless nézte a lány szép arcát, érezte a belőle áradó csodálatos vonzást. „Mint a mágnes”, és önmaga számára is váratlanul így szólt:

– Mindennap látnom kell téged, Landa.

A mondat simán csúszott ki a száján, dadogás és félelem nélkül. Landa arcán valami kis változás állt be, a lány most is mosolygott, de már nem volt gúnyos kifejezés az arcán, szája mellől eltűnt az a kis gunyoros vonás. Kutatóan nézett a férfira. Bless megemberelte magát, bár most is reszketett a lába:

– Csak... figyelmeztetni akartalak, hogy Yochen... szóval, valamibe belekeveredett.

Landa nem értette. Blessnek viszont elég volt ennyi is. Még egy pillantást vetett a lányra, majd hirtelen sarkon fordult és elment. Landa utána nézett, aztán mit sem értve vállat vont és folytatta útját hazafelé.

Munera most is a teraszon ült, de a telefont legalább egy órája nem tette le a kezéből. A hangulata felforrósodott, emberei szűkölve váraкоztak az ajtónál. Nem tudhatták, mi

fog történni a következő percben. Kirobban-e haragja, vagy sem?

Nem robbant ki.

De ez nagyon sokba került neki. A férfi ajkát harapdálta, ökölbe szorított kézzel dühöngött, hol hangosan, hol szavak nélkül. A telefonba mindenesetre jól megszidott mindenkit. Aztán csak ült és maga elé nézett:

– Ekkora balfácánok...! Ilyen könnyen átverték őket! – villámgyorsan elemezte a hallottakat. Már elvetette azt a gyanút, hogy Schobel másodtiszt szervezte a második támadást. Emberei jelentették: a tiszt megkapta az áru ellenértékét a nőtől, miután ellenőrizték, valóban az árut adta át nekik. És Schobel akkor visszament a hajóra. Két kellemetlenkedő emberét elintézték Munera felbérelt emberei. Minden a tervek szerint ment hát, egészen addig, amíg a nő és a férfi el nem távoztak volna az áruval. Akkor jöttek az ismeretlen támadók; egyiket sem ismerték föl. Különben is, úgy helybenhagyták őket, hogy semmi hasznukat sem vehetik többé. De persze az igazi baj az, hogy elvitték az „árut”. Munera magában dühöngött: legalább kétmilliót ért az a kokain! Ekkora veszteséget hogyan heverhetek ki...? Körülnézett. Nem a villa volt az egyetlen vagyona. Ez is majdnem másfél milliót ért, pedig nem volt túl nagy. Mit mond a várakozó vevőknek, az egész kereskedői hálózatnak? Már látta is lelki szemeivel, hogy azok kissé sajnálkozva tekintenek majd rá. Netán meginog a tekintélye is, amit pedig sok energiával, hosszú idő alatt épített fel ezen a vidéken. A kikötőben, a városban, és távolabb is mindenki tudta, kicsoda Munera. Ha megtépázzák a tekintélyét, kénytelen lesz nagyon erősen visszaütni. De kinek?

A városban csak egyetlen vetélytársa volt. Lugo, az a bandita, akinek a szeme sem áll jól. A fattyú! Az apja egy lepénysütő volt, de olyan szegény, hogy még saját sütőlapja sem volt, azt is úgy bérelte egy másik, hozzá hasonló

ágrólszakadttól... Lugo már régen keresztezi az útjait. Nincs kizárva, hogy az ő emberei tettek neki most is keresztbe. De hogyan tudja meg...?

Megint felkapta a telefont, és tárcsázott.

– Te vagy, Mahmud...? Kitaláltam valamit, ide figyelj..!

Bless a parton állt és a távolba nézett. Töprengett.

Miért vitték el Yochen hajóját az éjjel? Az öreg is velük tartott és még néhány férfi volt a fedélzeten. Ha valahol itt a szárazföldön akarták volna elrejteni az árut, akkor kicsempészhették volna a kikötőből is. Aki ismeri a kikötőt, annak ez nem jelent akadályt. De ők inkább tengerre szálltak vele. Vagyis valahol odakünn rejtették el, ide már nem hozták vissza hajnalban. Odakünn pedig – ilyen közel, ahonnan másfél óra alatt lehet megfordulni – nincs egyéb, csak az Armara-sziget. Tehát alighanem oda mentek. A sziget nem nagy, és tulajdonképpen lakatlan. Valaha volt ott is egy kicsiny halászkikötő, de aztán a halászok beköltöztek a városba. Bless nagyapja még jól emlékezett ezekre az időkre. Tavalyelőtt halt meg. Bless most kavicsokat rugdalva jött visszafelé és Landáék háza felé sandított. Valahogyan bele kellene lépnie ebbe az ügybe. Még csak az hiányzik, hogy Yochen is kokaincsempészé váljon, aztán gyanús legyen az egész családja...?

Autó fékezett mellette. Bless oda sem nézett, tudta már: Tydal az.

– Hej, Bless!

– Halló – Bless a forró dzsiphez támaszkodott. Tydal most nagyon kedves volt. Megint információkat akar...? Abban Bless biztos volt, hogy Yochent nem adja ki. Ha magától tehetne valamit ebben az ügyben... De a rendőrség nélkül, Tydal nélkül. Tydal nagyon rokonszenves fiú, és Bless már gyermekként is álmódzott arról, hogy rendőr lesz, de... Tydallal egyszer már beszéltek erről. „Van egy ilyen méretű

egyenruhánk, Bless, ott lóg a szekrényben és várja az új gazdáját”, tréfált többször is Tydal. Vagy nem is tréfának szánta...?

– Láttál valamit?

Bless nyelt egyet. Elmondja? Vagy csak egy részét? A Berg II. már kifutott a kikötőből. Aztán csak a fejét rázta és közben kerülte Tydal tekintetét. A férfi fiatal kora ellenére is sejthetett valamit, értett már az emberekhez. Nem vette le a szemét Bless arcáról, aztán csak annyit szólt halkan:

– Ha tudsz valamit, ne tartsd meg. Magadnak is ártatsz vele – és váratlanul gázt adott, elrohogott. Bless csodálta Tydal éleslátását, vagy ösztönét...? A dzsip kis porfelhőt verve tűnt el; a szél mindig idehordja a szemetet, a hajókról is lesöprik sokszor a rakpartokra, meg a rakományok is porosak. Bless huszonhárom éve ismerte ennek a pornak a szagát.

Még nem ment le a nap, amikor Munera már megtudta, amit akart. Lugo bandájának környezetébe már tavaly beépített egy embert, akivel olykor hónapokon keresztül sem vette fel a kapcsolatot, de rendszeresen eljuttatta hozzá a fizetségét. Nem is keveset. Ezért amaz időben értesítette, ha Lugo készül valamire. A tegnapi ügy – tudta meg a főnök – nagyon sebesen zajlott le, így ő is csak későn, már az események után tudta meg, hogyan is történt valójában. De hogy hová rejtették az árut, ez az ember sem tudta. Lugo titka volt. Munera sejtette: Lugo egy ideig nem fog hozzányúlni a kokainhoz, megvárja, míg elcsöndesednek az ügy hullámai. Munera meg azon törhette a fejét, hogyan szerezze vissza az árut. Aznap este a legvadabb tervek is megfordultak az agyában. De csak utasította az embereit, szaglásszanak a végkimerülésig. Mindenképpen nyomot kell találniok. Végül még egy ötlete támadt, és ismét felhívta Mahmudot.

Bless késő este megint Landáék felé kószált. Nem gondolt most Tydalra, és talán a csempészek sem jutottak az eszébe. Csak a lány utáni vágyakozás hajtotta ide. De azért Yochen sorsa is aggasztotta. Az öreg nem volt egyik kocsmában sem. A halászkikötőben Bless többekkel beszélgetett – senki sem hallott arról, hogy Yochen ma éjjel is tengerre szállna. Bless nem volt álmos. Messziről nézte a házat. Néha egy női árny vetült a függönyökre. Az biztosan Landa volt... Jó lenne vele, nagyon jó – ábrándozott a fiú. Egyszer látott egy filmet, ott is volt egy ilyen jelenet. A szerelmes férfi ott várakozott a lány házánál. Szerelmes...?

Blessnek talán szerencséje volt. Bár nem Landa, hanem Yochen bukkant elő. Az öreg fekete kabátját csak úgy a vállára vetve indult a halászkikötőbe. Bless követte. Osont, lopakodott, nesztelenül sompolygott, és majdnem egy időben értek a bárkához. Yochen öregesen kiköpött, aztán körülnézett. Bless akkor már leguggolt egy kikötőbika mögött, a szíve majd' kiugrott a helyéről. Ha az öreg észreveszi...?

De nem vette észre. Nem is ment fel a bárkájára. Az öböl túlsó végén akkor ment ki egy hajó, igazi nagy „gabonás”. Fehér testét reflektorok világították meg. Dudálva ügködött egy vontató. A piros és zöld lámpák hol ide, hol oda fordultak. Messze volt még a kikötő kijárata.

Bless hát lapult. Nem értette, mire vár Yochen? Csak nem lesz egy újabb fuvarja? Aztán megértette, miről lehet szó. Valahol, jóval messzebb, megállt egy autó, halkan csapódott ajtaja. Férfiléptek közeledtek. Az ismeretlen arcát Bless nem láthatta a sötétben. Halkan közelebb osont. De a beszélgetésből így is csak pár szót hallhatott:

– ...kell neki, méghozzá hamar... te sem válogathatsz – mondta az ismeretlen. Yochen krákogott, keveset szólt:

– ...máshogyan is odamehet, ha akar...

– ...Munera emberei figyelik őket... lapulnak. Egy ideig. Te meg én megyünk...

– Ha nem...

– Ne légy óriút... vannak módszerei, hogy rávegyen, te hülye... te vén marha, ne akaszkodj össze vele...

– ...jól van na, csak úgy mondtam...

– Tedd azt, amit mondanak...

Bless akárhogyan erőltette a fülét, többet nem hallott. Azok még váltottak néhány halk mondatot, majd az idegen eltávozott. Hamarosan beült autójába és elhalt a kocsimotor dörgése. Yochen hazafelé indult. Bless távolról követte. A tengeren több fény csillant; befelé tartó hajók? Ha reggelre beállnak a mólókhoz, talán lesz munkája. De most már egy csöppet sem vágyott arra, hogy zsákoljon. Sem most, sem a közeljövőben. Csak Landával élhessen, és inkább halászni jár majd, hiszen ismeri a bárkákat és nemegyszer megjárta már éjjel-hajnali, vagy akár többnapos útjukat. Nem sok újat tudnának neki mutatni a Yochen-féle öreg halászok sem. Landa, Landa.... Ő a kulcsa mindennek. „Nem leszek én nyugodt ember, amíg nem lehetek vele”, gondolta. Milyen jó is lennel...

Lugo negyvenkilenc éves, naptól fekete ember volt. Alacsony és erős, valaha ő is dokkmunkásként kezdte ugyanebben a kikötőben. De aztán üzletelni kezdett és megszédte magát. Nem válogatott az eszközökben. Mára elérte, amit elért.

Munera, örök vetélytársa a dombon élt egy elegáns villában, szolgák és luxus vette körül. Sokan figyeltek is rá, érdekelte őket, mit tesz. Még egynéhány bankár is tartott vele kapcsolatot. Lugót viszont nem ilyennek ismerték a városban. A kikötőtől nem messze élt egy nagy házban, ahol a felesége, a négy gyereke és az anyja is vele voltak. A házba bejáratosak voltak az emberei, de ezek nem hasonlítottak Munera szolgálaira. Lugo szeretett „legalul halászni”, vagy ahogyan errefelé mondták: „mélyre meríteni a hálót”. Tudta,

akiket ő egyszer a legteljesebb nyomorból felkarolt, azokra életük végéig számíthat... Ez a vég éppen ezért gyakran bekövetkezett elég hamar. Lugo nem számolt az emberéletekkel, ha jó akcióra volt kilátás. Ha pedig egy kis kábszerre tehetett szert, bizony minden emberét és kapcsolatait is mozgásba hozta.

Most a ház kertjében, egy kis árnyas lugasban üldögélt. A délelőtti nap elől ide szokott menekülni. Egy kis behűtött ital a keze ügyében, és az emberei. Lugo nem telefonálgat, Lugo meghallgat mindenkit. Nemegyszer bejönnek az emberek egyszerűen az utcáról is. És a férfi bizony értékes hírekre tesz szert. Mesélnek neki a kikötőről, a dokkokról, a városi ügyekről. Lugónak különös érzéke van ahhoz, hogy felfedezze, miből lehet üzletet csinálni.

De most nem voltak ott idegenek, csak az ő emberei. A legbizalmasabbak, ketten vagy hárman.

– Mi van a szigettel? – kérdezte a vezér.

– Rendben – felelte a társa. – Ott nincs baj.

– Hát hol van? – Lugo ivott. A vörösbor a szája szélén lecsordult, keze fejével törölte le. Ahogyan ősei, és maga is. Nem használt kendőt, nem étkezett elegáns asztaloknál, nem fogadott jobb vendégeket. Ugyanakkor tudta, Munera ezért fog mindig előtte járni. Az a disznó folyton összeszűri a leveit a városi vezetőkkel, bankárokkal meg ilyen-olyan üzletemberekkel. „De azért is megmutatom neki!” – fogadkozott Lugo, ahányszor hírt kapott Munera estélyeiről. Rettenetesen dühítette, hogy kettejük közül kétséggkívül ő az elmaradottabb, az ostobább. „De én vagyok a nép!” – ordította egyszer félig részegen a családjának – Munera meg egy felfuvalkodott alak, egy idegen! Nem is erről a tájékról származik, hogy dögölne meg minél hamarabb...” Lugo a maga részéről egészen komolyan gondolta, hogy így vagy úgy, de egyszer megsemmisíti Munerát és hatalmát. A bandájával együtt

elintézi... És most jött el ennek az ideje. Azt sem bánja, ha rámegegy a kétmilliója.

– Figyeljetek ide – mondta három legbizalmasabb emberének. – Gyertek közelebb, az ördög sohasem alszik, és főleg igen nagyok a fülei... Nem lenne kellemes, ha valaki kihallgatná, amit most mondok nektek. Ez a legjobb terv, amit valaha kitaláltam. Ha sikerül, Munera eltűnik ebből a városból, de az sincs kizárva, hogy nem is éli túl a dolgot... Jól figyeljetek hát.

Délután öt óra felé Bless megint Landáék felé ment. Még mindig azon gondolkozott, mi szerepe lehet Yochennek, és erről hogyan tudhatna meg többet ő is...

Vagy kétszáz méterre járt a házuktól, amikor meglepő dolog történt. Landa lépett ki a kapun, alighanem a halászkikötő felé ment volna. Az apja estebédjét vitte a kezében. De alig tett meg tíz métert, egy fekete autó kanyarodott ki a ládahegyek közül, csikorogva fékezett mellette. Bless akkor már rohant, megérezte, hogy valami nagyon nincs rendben. Landa csodálkozva fordult az autó felé. Két férfi ugrott ki azon az oldalon, az egyik valamit a lány arcába spriccelt. Landa felkiáltott, karjaival próbálta eltakarni az arcát. A két pasas máris megragadta és az autóba rántották igen durván. Bless rohant és kiabált:

– Hé...! Mit csinálnak?! Hagyják békén azt a lányt...!

Landa még egyet sikoltott, de amazok már berántották a kocsiba, melléje ültek. Az ajtókat még be sem csukták, amikor a harmadik – a sofőr – máris indított. Csikorgó gumikkal száguldottak el. Bless úgy rohant, ahogyan csak erejéből tellett. Volt valami hihetetlen a látványban. Olyan volt, akár a filmek. De itt ez valóban megtörtént. Az emberablók kocsijától felvert por még a levegőben lebegett.

Bless kifulladásra ért a helyszínre, és futott tovább, amerre az autó eltűnt. Többen rohantak oda máshonnan is. A

szomszéd házakból és a halászkikötőből. Jött Yochen is. Borostás arca szürke a portól és a rémülettől. Amikor megbizonyosodott a hírről, csak leült egy kerítés szélére és a szívét fogta.

Bless még megpróbálta leolvasni a távolodó kocsi rendszámát, de nem sikerült. Vagy besározták, vagy letakarták valamivel, mert egyáltalán nem látta a táblát. Keze ökölbe szorult. Miért vitték el a lányt? Kinek állott útjában?

A fiú tekintete az összetört Yochen kétségbeesett arcán állapotodott meg.

– A lány a motoroson van, uram – jelentette Mahmud.

Nagydarab, szőrös mellű, mozgékony férfi volt ez a Mahmud. Sok éve szolgált már Munerát, és a főnök meg volt vele elégedve.

– Minden rendben van?

– Igen, uram. Egyet kiáltott, de már vittük is.

– Szemtanúk?

– Akadt néhány, messziről. Mire odafutottak volna, már eltűntünk.

– A kocsi?

– Lopott volt, és már el is hagytuk a város túlsó végén.

– Rendben van – Munera elégedett volt – most hát várunk. Nekünk aztán igazán van időnk – és Munera hosszan, hosszan nevetett.

Nyilván lopott kocsit használtak – mondta Tydal.

A tett helyszínén álltak. Már alkonyodott. Ha a rendőr abban reménykedett, talál használható nyomokat, alaposan tévedett. Az összefutó érdeklődők régen eltaposták őket, ha egyáltalán voltak. Bless is ott állt. Yochentól Tydal semmit sem tudott meg, most Blesst méregette:

– Miért jártál erre... éppen akkor? – hangjában egy kis gyanú is csendült.

Bless előbb a földet nézte. A rendőrdzsip mellett álltak, Yochenék házatól nem messze.

– Landával akartam beszélni. Mostanában... mindennap összefutottunk, hol itt, hol a kikötőben. Beszéltünk is néhány szót.

Tydalnak ennyi is elég volt. Landa az egyik legszebb lány a kikötőben, és a dokkmunkások sokszor álmodoznak róla. Az apja nem is szegény, van egy házuk, egy halászbárcájuk, már ebből is meg lehet élni. És Landának nincsenek testvérei, egyedül öröklí majd mindezt.

– Nagy reményeid voltak? – kérdezte, de hirtelen megbánta. Mi az, hogy „voltak”?... Ezzel mintha kimondta volna a lányra a halálos ítéletet. Pedig ez egyáltalán nem állt szándékában. Zavartan megfogta Bless karját:

– Nyugalom, fiú. Megtaláljuk, én mondom neked... Csak azt tudnám, mi lehet az indíték? A kikötőben még sohasem raboltak el senkit.

Bless nem válaszolt, pedig valamilyen halvány gyanú már ébredt az agyában. Nézte a tájat. Odakünn hallgatott a tenger. Most három hajó ment kifelé, csaknem egyszerre értek a hullámgátak közti keskenyebb részhez, ahol fehérpiros bóják jelölték ki a hajózható mélyebb sávot. Éjjel ezeken a bójákon lámpák is gyúltak. A fiatalember már nem ügyelt a rendőrré sem. Nézte a távolodó hajókat a lemenő nap fényében és egyre biztosabb volt benne: neki kell valamit tennie, ha azt akarja, Landa szabad legyen. Neki, és nem másnak.

Hajnaltájt történt, hogy egy ismeretlen ember megverte Yochen ablakát:

– Ébredj, öreg. Hírt hoztam.

Yochen azonnal kinyitotta az ablakot. De az idegen – fiatal férfi lehetett – úgy állt, hogy ne lássák az arcát. Halkan szólt:

– Menj a sarki telefonhoz. Hamarosan hívni fognak – és eltűnt. Mintha ködből lett volna; zajt sem csapott, és szertefoszlott. Yochen még utána bámult, tanácstalanul aztán felkapta ruháit és sietett a fülkéhez. Félhomály uralta még a néptelen utcát és a rakpartokat. Alig ért oda, hallotta, hogy kicseng a készülék.

Felvette. Sohasem hallotta még a férfi hangját, aki bele szólt:

– Yochen?

– Én vagyok. Mi van a lányommal? – mert hiszen tudta, csak erről lehet szó. Akik ilyen körülményesen jelentkeznek, és nem hagynak nyomokat maguk után... Van okuk félni.

– Egyelőre semmi baja. Ha okosan viselkedsz, nem is lesz.

Yochen szíve megsajdult. Egyik kezével a mellét markolásza, ráncos arcára kiült a fájdalom.

– Mit... mit akartok tenni vele?

– Semmit – válaszolta amaz gyorsan. Nagyon magabiztos volt. – Nekünk nem ő kell, hanem te.

– Én...?

– Megtudtuk, hogy a te bárkádön vitték el tegnapelőtt éjjel azt a szállítmányt. Ne tagadd, kinyomoztuk már.

Yochen nehezen lélegzett. Szóval tudják. Ha azok Lugo emberei voltak – úgy sejtette, mert hiszen nem mutatkoztak be neki – akkor ez a telefonban Muneráknak dolgozhat. Náluk van a lányom? – jajdult fel gondolatban. Szegény Landa, ő semmiről sem tehet!

– Mit... mit tegyek? – kérdezte halkán. Erőtlenül.

– Ma délelőtt legyél a hajódon. Meglátogatunk majd, és te elviszel bennünket oda, ahová a szállítmányt is elvitted. Amit mellesleg tőlünk raboltak el, a miénk, tehát vissza kell szereznünk. Világos?

Yochen előbb csak bólogatott, aztán végre szólt is:

– Világos... Gyertek. Ott leszek.

– Csak semmi trükk, Yochen. Ha értesíted a rendőrséget, vagy bárkinek is szólsz a dologról, a lányodnak vége, no és téged sem kímélünk majd. Értetted?

– Ma mit csinálsz, Crest?

Crest hosszan nézett Blessre, mielőtt válaszolt volna. Egykorúak voltak, de Crest már az iskolában is elmaradt kissé, azóta pedig egyáltalán nem tanult semmit. Most is csak nézett hát azokkal a savószínű szemeivel, kicsit mozgott előbb az ajka, megrágta a választ:

– Az öregem motorosát kell megolajoznom.

– Segítek – ajánlkozott Bless. Crest eltöprengett:

– Nincs munkád?

– Ahogy neked sem. Megolajozzuk, aztán kipróbáljuk, oké?

Akkor már feljött a nap. Reggel volt. Az éjszakai halászok bejöttek a kikötőbe, többen vártak rájuk. Furgonokra rakták a halasládákat. A városi piacra igyekeztek. Blessnek még hajnaltájt feltűnt, hogy Yochen kiment a bárkájára, de csak téblábolt a partot figyelte, és nem indult sehová. Bless ezt fürcsának találta. Nem tudott aludni. Folyton Landára gondolt. Mit csinálhatnak vele...? Kétségbeesetten verte öklével a párnáját, ide-oda dobálta magát. A lány arcát látta maga előtt. Mintha könnyekben úsznának a máskor oly vidám szemek. Annak előtte sohasem látta a lányt sírni. Most minden olyan más és szörnyű volt... Hajnalban felkelt, csavargott egyet, akkor vette észre Yochent.

Odament volna hozzá, hogy megtudja, van-e híre – de már

az öreg léptein látta, Landa nem került elő. Yochen felment a bárkájára, és a leselkedő Bless fejében is megfordult egy és más...

Délelőtt tíz is elmúlt már. A motor olajozásával régen végeztek. A nagytengety, az összes forgó részt bőven ellátták olajjal, Crest szívesen kihajózott volna, de Bless még visszafogta. Kifeküdtek a fedélzetre, szóba került az emberrablás is. Tegnap óta erről beszélt az egész kikötő. Később Bless látta messziről Tydalt és egy társát – a rendőrök csak áthajtottak a halászkikötőn, majd a tizennégyes mólótól kezdve végigmentek a nagykikötőn is. Úgy látszik, mostantól kezdve alaposabban járőröznek, gondolta Bless. Eső után köpönyeg...? Amikor szükség lett volna rájuk, nem voltak sehol. De azért a rendőrautó elgondolkasztotta. Tydal a szövetségese lehetne.

Fél tizenegykor egy autó állt meg távolabb, és két férfi jött le a körmólóra. Bless a kis fülkéből figyelt, miközben olajos kezét törölgette. Crest nem látta az idegeneket. Az egyik nagy termetű volt, félig nyitott ingéből előfeketedett szőrös melle. A másik egy sovány, ideges fiatalember, aki folyton körülnézegetett. Az autójukat egy harmadik férfi vezette, az gyorsan el is tűnt.

Bless jól látta, hogy amazok határozottan felmennek Yochen bárkájára. A nagytermetű férfi súlya alatt meghajolt a palló. Aztán Yochen gyorsan kijött a fedélzetre, eloldozta a kötelet, behúzta a pallót. Elmennek, tudta Bless. Minden úgy történt eddig, ahogyan előre sejtette. Rászólt Crestre:

– Most kipróbálhatjuk, gyere.

– Ne menjünk messzire, mert az öregem megnyúz – így amaz. Bless nem sietett. Érezte talpa alatt a hajó padlóját, kis hullámok emelgették. Talán mégis inkább halász lenne, mint dokkmunkás? Vagy valami más...?

Yochen bárkája akkor már a hullámgáton kívül járt. Crest beindította a motort, ők is elváltak a parttól. Bless állt a

kormányhoz, szándékosan lassan vezette a hajót és a hullám-gát résénél – már künn a nyílt tengeren – más irányba hajózott, mint Yochen. Így amazok nem hihették, hogy őket követi. Persze, vagy egy kilométerrel távolabb Bless irányt változtatott.

– Messzire megyünk? – kérdezte Crest. Látta Bless arcát, nyugtalanul szólott: – Te valamiben sántikálsz, öregem, ne is titkold.

– Majd elmesélem, egyelőre ne kérdezz semmit. – Nem tudta, beavathatja-e a fiút alkalomadtán. Elfordította a hajót, mint aki cél nélkül csalinkázik erre-arra, de szeme előtt volt már a látcső. Yochen hajója töretlenül húzott... Armara szigete felé. „Ugye, jól sejtettem. Csak ott lehet elrejtve az áru...”

– Mi a helyzet? – kérdezte Munera.

– Minden rendben van, uram. Azok ketten már a hajón vannak. A lány apja a jelek szerint nem értesítette a rendőrséget. Kifutottak a sziget felé. Lugo emberei ezek szerint oda rejtették az árut.

– A nagyobbik motoros...?

– A földnyelv mögött várakozik, uram. Ahogyan parancsolta.

– Remek. A fiúk hányan vannak?

– Nyolcan, uram. És mind kellőképpen felfegyverezve. Ha közbejönne valami... Figyelik azt a bárkát, uram.

– Remek. Nem érhet bennünket meglepetés, azt hiszem.

Lugo valósággal felrobbant ültő helyében. A harag úgy elvette a szavát, hogy egy percig csak némán tátogott. Embere, aki az imént a hírt hozta, azt hitte, nem hisz neki a főnök, hát elismételte:

– ...Tényleg így van! Mindenki erről beszélt ma reggel a kikötőben. Elrabolták Yochen lányát, azét, aki segített nekünk

elvinni az árut. A kisöregnek nagyon kellett a pénz. Most aztán futhat a lánya után.

– Ki... ki tette? – hörögte végre Lugo.

– Nem tudhatjuk. Idegenek voltak. A rendőrség is tud már róla.

Lugo végre magához tért. Fekete arcán valósággal világitott két szemefehérje. A düh eltorzította az arcát, amikor elbódult:

– Hülyék, barmok! Állatok! Ekkora marhákat...! Hát még mindig nem értitek, mi történt? Amazok rájöttek, hogy mi egy kívülállóval, egy halással közösen rejtettük el az árut, valahol a kikötőn kívül. Most aztán elrabolták az öreg lányát! Így akarják a fickót arra kényszeríteni, hogy adja át nekik az árut!

A többieknek végre leesett a hályog a szemükről.

– Akkor bajba kerülnek az embereink is...?

– Segíteni kell őket!

– Hát persze! – ordította a vezér – Mire vártok?! Kocsiba, és le a partra! – elrohantak, ő meg csak nézett maga elé és azt motyogta: – Az én ötletem volt, hogy a szigeten rejtjük el. Itt nagyon is szem előtt vagyunk, és az ember még a saját cinkosaiban sem bízhat... De ha most megjárom, miből fizetem ki a fiúkat? És ha Munera ellenem küldi az egész bandáját?

Úgy érezte, valójában csak most értette meg, milyen veszélyes játszmába kezdett.

Bless csak addig bolyongott ide-oda a napsütötte, vakítóan fénylő tengeren, míg Yochen bárkája eltűnt Armara-sziget északi kiszögellése mögött. Akkor azonnal a legnagyobb sebességre kapcsolott.

– Lehet, a nagy öbölbe mentek – vélte Crest. A nagy öböl a sziget túlsó, keleti oldalán volt.

– És ha nem...?

– Észreveesszük majd a bárkát – jelentette ki Crest megfélelbezzhetetlen tónusban. Bless is ebben reménykedett. Valósággal száguldott az öreg hajó, a motor vidáman zakatolt, de amikor ők is megkerülték a földnyelvet, nem találtak mögöttem már semmit. Yochen bárkája tovább hajózott. Bless csökkentette a sebességet és ismét ide-oda cikázott. Azt úgyis láthatja bárki: ők nem halásznak. De talán nem találják gyanúsak a hajójukat.

A nagy öbölben nem látták Yochent. Tovább mentek délkeletnek. Az Armara-sziget napégette, alig-zöld füvén csak nyulak futkostak, ezek itt mérhetetlenül elszaporodtak. Emberek már nem laktak rajta. Néhol régi házak romjai meredtek az égnek. Yochen bárkáját tíz perccel később egy kisebb öbölben, fák között pillantották meg. Bless azonnal megfordult és visszafelé hajózott. Mire Crest megfogalmazta első kérdését, a fiatalember a part felé irányította járművét. Tudta, olyan helyen szállhat partra, ahová amazok az öbölben nem láthatnak el.

– Keringjél errefelé és időnként nézz a látcsőbe – kérte barátját – ha a parton integetek, gyere ki értem ismét.

Crest nem ment egészen a pártig, veszélyes lett volna. Bless a vízbe ugrott, és kiúszott. Olyan meleg volt, hogy nedves ingje-nadrágja a parton valósággal gőzölgött a testén. Kis bokrok és sziklák fedezékében sietett az öbölbe. Egy dombtetőről egyenesen lelátott oda.

Yochen bárkája üresnek látszott. Bless a terep takarásában sompolygott alá. Az öreg Yochen az áruért jött, biztosan. Ezek ketten banditák, a csempészek megbízottai lehetnek. De vajon melyik csoporté...? Bless látta két nappal ezelőtt, mi is történt a tizenkettes mólón. Nem voltak kétségei, hogy többen fenték a fogukat arra a szállítmányra, amit a Berg II-ről hozott le a személyzet egyik tagja.

A tengert már nem látta, csak az öböl egy részét. Olyan messze volt, hogy azt a zúgást is csak mint egy könnyedén

repdeső dongót hallhatta. De aztán felbukkant a fehér motoros. Igen gyorsan jött a szárazföld felől, berobogott az öbölbe és máris Yochen bárkája mellett fékezett. Három vagy négy fehér inges férfi ugrott ki belőle. Talán volt fegyverük is. Bless lelapult. A fehéringesek kis gondolkodás és szemlélődés után kettesével kétfelé oszlottak. Bless is irányt változtatott, hol lehetnek amazok härman...?

Kifeküdt egy magasabb dombtetőre, ahol nem volt árnyék. Verejtékben fürdött, de elég volt alig negyedóráig várnia, és végre megpillantotta Yochent. Megtörtén ballagott ki egy keskeny völgyből. A szélső sziklánál megállt, látszott, kényszeredett testtartással várakozik kísézőire. Biztosan parancsszavakat harsogtak. A férfiak egyike vitte azt a tengerészszakot, amely elég nehéz lehetett. A másikinál nem volt semmi.

Bless még nem tudta, mit tegyen. Az öbölbe nem merészkedett; ott még örök lehettek. A fehéringesek egyik párosát szem elől tévesztette. Mégis úgy döntött elébe vág a kis menetnek. Talán, ha közelebb lesz hozzájuk, tehet valamit Yochenért?

Bokrok között ment. Láta, az alsóbb ágakat szinte teljesen lerágták a nyulak. Tücsök percegett valahol az árnyékban, madarak húztak el ijedt, suhogós szárnyalással. Bless egy ösvény mellett lapult.

De aligha volt egyedül. Az utolsó pillanatban vette észre, hogy a másik bokorban, vele szemben és tőle egyáltalán nem messze, fehér ingek csillantak. Amazok is látták hát a közeledőket, biztosan csapdát állítanak... Bless lefeküdt, szinte eggyé vált a földdel és a napszitta gyér fűvel. Várakozott.

Amikor a nagydarab, szőrös mellű Mahmud, kísézője és Yochen az ösvényen közelebb értek, egyszer csak megelevenedtek körülöttük a bokrok. Mahmud nem vesztette el a fejét. Bár ő cipelte a terhet, nagyon mozgékony volt. Ingéből pisztolyt rántott elő és azonnal lőtt. A legközelebbi támadó lehanyatlott.

Bless csak nézte, mint egy filmet. Az első percben valójában nem is hitte el, amit látott. Mintha a tévében nézte volna egy este, otthon a karosszékből.

Am azok hatan nagyon is komolyan vették a dolgot. Yochen sivalkódva lebukott a földre, és ott maradt ülve. A fehér ingesek akkor szintén fegyvert húztak elő. Egyszerre vagy négy pisztoly dörgött. A másik kis ember, Mahmud társa sem sajnálta a történeteket. A kis armara-szigeti csata olyan sebesen ért véget, ahogyan elkezdődött. Mahmudnak átlóték a karját, elejtette fegyverét, erre az egyik fehér inges leütötte. Yochen felkapta a zsákot és befutott vele a bokrok közé. Még senki sem figyelt rá. Szegény öreg, Landáért rohant, Landa miatt kellett neki a veszélyes poggyász... Bless oldalazva vetette magát a halász után. Közben amazok még nem vették észre, mi történt, a csatározók egymással voltak elfoglalva. Újabb lövések után az egyik fehér inges holtan zuhant a bokrok közé. Bless rohant, ahogyan csak a tüdeje bírta. Yochen valamilyen ösvényre lelt, kissé felfelé, oldalazva próbált eltűnni az embermagas bokrokban. Hallotta a futó lépteket maga mögött, még rohant, de már majdnem kiadta a lelkét is... Szívére szorított kézzel torpant meg. Szavak helyett csak hörgött... Bless nem is nézett rá, kikapta a kezéből a zsákot és rohant tovább. Nem állhatott le magyarázkodni, az öreg úgysem értette volna, honnan került elő ilyen hirtelen, éppen ő... No és hallotta, hogy rohannak utánuk. Nem vesztegethette az idejét.

Éppen csak a lába alá nézett, nehogy elbotoljon. Leért a partra, néhol sások nőttek csomókban, nedvesebb volt a talaj. Futott még, de ügyelt, hogy ne csapjon zajt. Amikor először megállt és visszafojtotta lihegését, hogy meghallja üldözőit – csönd volt a környéken. Csak a távolban hallott kiáltásokat. Keresgélni kezdett. Amikor végre talált egy rést a kövek között – akkora volt, mint egy kutyaól – betette a vízhatlan matrózzsákot, néhány követ tett eléje, majd alapo-

san körülnézegetve megjegyezte magának, hogyan is néz ki a környék. Aztán újból lemerült a bokrokba. Tudta, Crest idegeskedni fog, de most igazán nem mehetett visszafelé. Lapult egy jó félóráig, majd felment a dombra és lenézett az öböl felé.

Yochent nem látta. De az öbölbe újabb motoros érkezett. Jóval nagyobb, mint az előző. A legelső bárka utasait nem látta Bless. A fehér ingesek közül hárman futottak le a partra, beugrottak volna hajójukba – amikor az újonnan érkezett férfiak egyike valamit bedobott abba a hajóba, és elfutott. Vörös lángcsóva csapott fel, a dörrenés valamivel később ért a fiatalember fülébe. Fekete füstfelhő csapott fel. Bless újra arra gondolt: olyan, mint egy film. Kézigránáttal robbantották fel az ellenfél hajóját...! Ha ezt Tydal látná!

Bár most rendőr barátja sem sokat tehetne. Rengetegen voltak az újabb csempészek. Bless csak sejtette, hogy ezek barátaik nyomán jöttek, szintén a csempészáru érdekli őket. Még egyszer kitört egy lövöldözés, most a fehér ingesek húzták a rövidebbet.

Aztán Bless meglátta Yochent. Vagyis inkább... szóval az öreg már nem mozdult. A fűben feküdt. Biztosan megölték, amikor látták, nincs már nála a zsák. Elrejtette valahol...? A fehér ingesek nyilván ezt keresték eddig, amikor rajtuk ütöttek.

Látásból ismerte hosszú fehér motorosukat. A kikötőben egyesek azt beszéltek, Munera tulajdona. Ha így van, legalább tudjuk, ki az ellenfél – gondolta Bless. Elsietett a közelből, aztán a másik öböl partján sétált. A banditák nem láthatták onnan Crestet, amikor az végre felfedezte látcsövében a parton idegeskedő Blesst és közelebb jött. Bless ismét úszva közelítette meg a bárkát.

– Látom, élsz – jegyezte meg lassú beszédű barátja, amikor Bless más a fedélzeten vetkőzött. Ruháit szárítgatta.

– Siessünk haza – mondta, és elszorult torokkal nézett

hátra. De senki sem üldözte őket, az ismeretlen férfiak, miután legyőzték Yochen gyilkosait, nekiláttak keresni a zsákmányt. Crest hallgatott. Senki sem volt rajtuk kívül a vízen akkor Armara-sziget és a szárazföld között.

Bless sokáig töprengett, mit is tegyen. Aztán úgy érezte, elég jó terv született az agyában. Amint bealkonyult és a nyugati dombok fölött már nem sütött le a nap a tengerre, elment Frey kocsmája elé. A parkban volt néhány telefonfülke. Sok apró csörgött a zsebében – mása nem is nagyon volt –, s egy mély lélegzéssel, mintha a tengerbe merülne, felhívta Munera villáját.

– Tessék – mondta egy férfihang.

– Jó estét. Munera úrral szeretnék beszélni.

– Ki keresi? – kérdezte amaz eléggé izgatottan. Nem csoda, gondolta a fiatalember. Csak az járt az eszében, hogy magabiztos legyen a hangja. Most nem Landával beszél, nem szabad hibáznia, dadognia, nehogy arra következtessenek ebből: bizonytalan alak, talán hazudik is. Ha nem veszik komolyan, Landának vége...! Ez erőt adott.

– Valaki, aki sokat tudna mesélni egy matrózzsákról – ezt is előzőleg találta ki. De amikor megkezdődik az igazi beszélgetés – sejtette – bizony már rögtönöznie kell. Miért is nem járt ki elég iskolát?

A vonal túlsó végén csönd lett. Aztán egy kattanás, és egy egészen másféle, nyugodt, idősebb férfihang:

– Munera.

– A névem... nem fontos – kezdte Bless. – Tudok viszont valamit, ami magának nagyon fontos lehet.

– És elmondja nekem? – kérdezte amaz gyorsan. Bizalmatlanul.

– No persze, nem ingyen – Bless érezte, elkapta a megfelelő hangot, kicsit szemtelenül, nyeglén, ez az! – és ugyanígy folytatta: – Azt hiszem, megegyezhetünk az árban.

– Kezd érdekes lenni – Munera ravasz volt. Hiszen arra is gondolt, hogy a hívó szalagra veszi ezt a beszélgetést. Semmi olyat nem mondott még, amiből baja lehet.

– Ma déltájban egy közeli szigeten sétáltam – kezdte Bless. Persze tudta, csak az az egyetlen sziget van a kikötő környékén.

– Az ilyesmi jót tesz az egészségnek – így Munera. Gúnyosan? Bless elhúzta a száját:

– Már akinek... Voltak ott többen is, akik számára ez volt az utolsó séta.

Örült ennek a mondatnak. Ebből tudnia kell annak a nyomorult csempészfőnöknek, hogy tényleg ott volt és mindent látott. Vagy majdnem mindent, de ez pillanatnyilag egyre megy.

– Igen, előfordulnak balesetek.

– Az ön számára ilyen volt a zsák elvesztése.

– Azt mondja, tud valamit a zsákról? – kérdezte Munera, ismét kígyósimasággal.

– Nálam van – mondta Bless nagyon egyszerűen. Nem tért ki rá, vajon Lugo embere-e vagy sem. Mindenki tudta: Munerának csak egy igazi vetélytársa van ebben a városban, és az Lugo.

– Ez érdekes. És átadná a jogos tulajdonosának, vagyis nekem?

– Ha meg tudunk egyezni.

– Nézze, nem vagyok éppen szegény ember – kezdte volna Munera, de Bless így folytatta:

– A pénz sem jönne rosszul. Mondjuk, százezer. De a lényeg az, hogy Landa hozza el a pénzt, Yochen lánya.

– Á, szóval magának a lány is kell!

– Elsősorban. A pénz csak ráadás. Gondolkozzon az ajánlaton, Munera. Egy óra múlva ismét hívom – gyorsan letette, mielőtt az bármit is szólhatott volna. Bless, bár nem volt túl okos, azért annyira ostoba sem volt, hogy ne tudja: ha

kiszabadítja Landát és átadja a kokaint Munerának, még könnyen rajtaveszthet az ügyön. És ha a banditafőnök a jövőben is félni fog, hogy az ismeretlen túl sokat tud róla... könnyen kiderítheti, kinek állt érdekében kiszabadítani Landát. Az sincs kizárva, hogy már most megteszi, még ma este... Sietnie kell!

Elment egy másik fürkébe és újabb számot hívott. Jól felkészült erre a mai estére. Csak a holnapi napon se tévessze el a lépést...!

Itt egy nő vette fel a kagylót, de rögtön kivette kezéből egy férfi és az szólt bele ismét:

– Tessék!

– Lugóval kell beszélnem.

– Ki vagy? – kérdezte amaz közvetlenül.

– Egy kokaintulajdonos – felelte Bless ugyanolyan stílusban.

– Micsoda? – és hallotta, hogy amaz szól valakinek –
Főnök, valami örült van a vonalban...

– Nem vagyok örült. Egy matrózszákról beszélek – mondta gyorsan. Akkor átadták a telefont Lugónak. Bless egyszer látta csak a városban, messziről. A bíróságról jött ki, ahol nem tudtak rábizonyítani semmit. Csupa ugyanolyan sötét alak vette körül, mint ő maga. Bless undorodott tőle.

– Lugó vagyok. Mi van, öregem? Mit szövegelsz?

Hát ez nem a Munera-féle színvonal, futott át a férfi agyán a sebes gondolat. De átvette a stílust:

– Arra gondoltam, neked sokat érhet egy zsák tele kokóval. Amit az Armara-szigeten találtam a bokrok között, miután szegény Yochen otthagya a fogát.

Kis szünet után jött a válasz:

– Ki vagy te? Halász?

– Lehet, de nem számít. Az a lényeg, hogy nálam van a szállítmány, amit Munera el akart venni tőled.

– Te meg Munera embere vagy, és csapdába akarsz csalni
– Lugo óvatos volt.

– Munera biztosan megtudná, hiszen figyel benneteket – felelte. Bár ebben nem volt biztos, csak sejtette. Ő is így tett volna Munera helyében. – Értsd meg, nekem nem kell az áru, azt sem tudnám, mihez kezdjek vele. Csak véletlenül került hozzám az a zsák... Átadom egy kis pénzért, és kész.

– Mennyi az a kis pénz?

– Százezer.

Csönd volt a vonal végén. Bless tudta, milliókat érhet a szállítmány, tehát nem kért sokat. Végre megszólalt Lugo:

– Rendben, megkapod a pénzt. Hol és mikor?

– Éjfélkor. De hogy hol, azt csak előtte fél órával mondom meg. Légy a telefonnál – és letette rögtön. Egészen beleiz-zadt. Most gondosan megtörölte a homlokát, ismét telefon-fülkét váltott. A kocsma felől a részegek gajdolása hallatszott. „No, ezeknek sem kell a kokain... Már meglették a maguk kábítószerét”. Sétált egy kicsit, gondolkozott, aztán felhívta a rendőrséget.

– Tydal...?

– Én vagyok. Mi van, Bless?

– Beszélnünk kéne. De nem ott, ahol most vagy...

– Értem. Éppen teszek egy kört, nevezhetem ezt órjárat-nak is... Fél óra múlva felétek járok.

– A ház előtt várlak.

Hamarosan a dzsippen ülve beszélgettek.

– Mit szólnál hozzá, ha a kezedbe adnék egy kétmillió-s értékű kokószállítmányt?

– Nem hinném el – nevetett Tydal. A távoli lámpák fényé-ben is látta Bless a rendőrhadnagy vidám szemeit.

– Akkor sem, ha a saját szemeddel győződhetnél meg róla?

– Akkor talán. De ne álmodozz. Mi hír Landáról?

– Tudom már, ki raboltatta el.

– Csak nem? – Tydal hitetlenül nézte – A rendőrség még semmit sem nyomozott ki, te meg azt állítod, hogy mindent

tudsz? Yochen még nem jött be hozzánk, el kell ugranom hozzá.

Bless már majdnem elmondott mindent. De aztán el sem kezdte. Inkább nézett maga elé.

– Nem akarod rajtakapni Lugót és Munerát?

– Egyszerre? – Tydal megint vidám volt, nem hitt neki. Ártalmatlan álmodozónak tartotta Bless. A fiúnak kissé elment a kedve ettől az egész beszélgetéstől. – Öregem, azok soha nem mennek sehová sem együtt! Meg személyesen nem is vesznek részt az akciókban! Hiszen, ha így lenne, már lekaptuk volna valamelyiket!

– Ma éjjel, és mindkettőt – javasolta Bless, de halkan, és Tydal a saját nevetésétől nem hallotta. Bless megfogta a kocsi kilincset, kilépett:

– Jó éjszakát, Tydal.

– Aludj, te álmodozó... – mosolygott még utána Tydal, majd begyújtotta a motort és elrobogott. Bless bement a házba. Az apja otthon volt, Bless hallotta a horkolását. Ma korán ágynak dőlt, úgy látszik, fárasztó napja volt... A régi, kidobásra szánt holmik között megtalálta, amit keresett: egy vízhatlan, sötét-kék matrózzsákot. Még a nagyapjáé volt állítólag. Kicsit lyukas itt-ott, bizony, ez már közel sem vízhatlan – gondolta, miközben néhány nejlonzacskót megtöltött virágfölddel és berakta a zsákba. Emlékezett még az igazi zsák súlyára, próbálta ezzel amazt közelíteni. Aztán lekapcsolta a villanyt és csendesen kiosont. A zsákot a vállán vitte.

Nem ment messzire. Ismét telefonfülke került az útjába.

– Munera...? Én vagyok.

– Remek – felelte a banditafőnök, és Bless kiérezte a hangjából a megkönnyebbülést. Jóval több idő telt el egy óránál, Munera talán már azt hitte, soha többé nem fog jelentkezni...

– Én csak magában bízom – mondta Bless. – Hozza a lányt és a pénzt, és én is egyedül leszek.

Munera kis gondolkodás után így válaszolt:

– Rendben van. Hol találkozunk?

– A kikötőben, a tízes mólónál. Ott most nem áll hajó. Pontban éjfélkor. De semmi trükk, érti. Mert ha valami nem stimmel, ugrik az üzlet. Elvégre másnak is eladhatom a kokót, nem igaz?

– Igaz. De Landát csak én vihetem oda.

– Ez is igaz. Szóval éjfélkor – és letette. Rögtön utána hívta a másik számot:

– Lugo...? Én vagyok. Én csak benned bízom. Nehogy valamelyik emberedet küldd oda, mert akkor megharagszom és búcsút mondhatsz az árunak. Százezer igazán nem nagy pénz, ennyit igazán kockáztathatsz. Ráadásul tényleg nem fenyeget semmi veszély.

Sejtette, hogy Lugo persze mégsem fog kockáztatni, és igaza volt. De a bandita azért így válaszolt:

– Rendben van, egyedül megyek és viszem a pénzt. Hol és mikor?

– Pontban éjfélkor a kikötőben, a tízes mólónál. Egyedül leszek.

– Rendben – felelte Lugo. És Bless biztos volt benne, hogy eljön. De abban is, hogy nem lesz egyedül. Ezek nem képesek megtartani az adott szót, soha. Azért banditák.

Még szerencse – gondolta –, hogy Munera sem jön egyedül.

A tenger hallgatott. És csönd uralta a szárazföldet is. Még a kikötő, e két világ találkozáspontja sem zajongott azon az éjszakán. Távolabb, a gabonaelevátorok környékén rakodtak két hajót, por szállt ki a raktérnyílásokon, a lámpák fényében kísérteties látványt nyújtottak a látszólag emberi felügyelet nélkül dolgozó gépek.

A tízes mólónál volt a legrosszabb a világítás, viszont a parton a daruk alatt ott állt még a legutoljára kirakott hajó rakománya: építési gerendák, szálfák végeláthatatlan halomokban, biztosan több ezer darab. A legyalult fatörzsekből áradó erdőillatot Bless nagyon szerette. De most ez sem vidította fel. Landa sorsa járt az eszében.

Tizenegy után elment Frey kocsmája elé. Ahogyan sejtette, most is ácsorgott a bejáratnál néhány letört alak. Ezeknek már annyi pénzük sem volt, hogy egyetlen pohár italt kérhesse-
senek, az éber pincérek pedig be sem engedték őket. Odabent zajlott az élet, részegek énekeltek, ordibáltak, olykor kinyílt a kicsiny pokol ajtaja és kipenderült néhány össze-
akaszkodott fickó, egymást püfölték aztán egy sötét sarokban. Bless kis ácsorgás után kinézett magának egy ottragadt idegen tengerészt és szóba elegyedett vele. Ahogyan várta, a javaslata megértő lélekre talált:

– Egy húszasért? Öregem, amit csak akarsz!

– Itt ez a zsák. Nekem most más dolgom lesz – hazudta Bless –. El kellene vinni a tízes mólóhoz, éjfélkor. Jön érte egy pasas autóval. Ad érte némi pénzt. Lehet, hogy rád bíz egy lányt is... Hozd el mindkettőt a tizennégyes mólóhoz. Itt egy tízes, a másikat megkapod utána.

És most itt állt a tízes mólótól elég messze, a felhalmozott gerendák között. Éjfél még messze volt, de sejtette, jobb, ha

ő lesz az első. Legalább megfigyelheti, mit művelnek a többiek. Egyik bandita sem lesz olyan óvatlan, hogy az utolsó pillanatban érkezzen, és egyedül.

Az egyik gerendahalom tetején talált magának egy jó fészket. Innen láthatta az egész tízes mólót, azt a pár magasan elhelyezett villanylámpát, amely bevilágította a széleit. Hajó nem ringott a betonpart mentén, a daruk is mozdulatlanul álltak. Bless hátát a gerendáknak vetette, sötét volt, és úgy vélte, nem eshet baja.

Yochen is eszébe jutott a várakozás alatt. Talán még mindig ott hever a holtteste Armara-szigeten? Ritkán járnak arra emberek. Mióta a nyulak szinte birtokba vették, nincs miért kikötni ott másoknak.

Nem tudta, mennyi az idő, de érezte, közeledik az éjfél. Valahol megállt egy autó, léptek osontak. A kilences dokk felől beszédet is hozott a könnyű szellő, amely attól kezdve többször is végigszállt a parton. De lehet, az ott éjszaka is dolgozó hajójavítók beszéltek. Már egy hete állt ott egy norvég ömlesztettáru-szállító, hibás motorral.

Végre valahol éjfélűtött egy óra, ez már a belvárosban lehetett. Ilyenkor messze szállt a hang, eljutott a kikötőbe is. A harangszó mindenkivel tudatta: új nap kezdődik.

Bless látta felbérelt tengerészét. A férfi megállapodásuk szerint a zsákkal várakozott a parton, tanácstalanul nézelődve. A gyanús zajok felerősödtek... Hirtelen megváltozott minden.

A kilences móló felől csikorgó abroncsokkal fordult be egy autó. Ugyanakkor valaki hangosan szólt egy gerendahalommal távolabb Blesstől. A férfi gyorsan lekászálódott, kifutott egy résen, hogy közelebb lehessen az eseményekhez.

Az autó jött, majd gyorsan megállt. A gyér fényben Bless nem ismerhette fel az utasokat. De biztosan többen voltak. Egy férfi kiugrott a kocsiból, és a tengerészhez szaladt.

Ugyanabban a pillanatban máshonnan is emberek tűntek

fel. Legalább négyen futottak ki a gerendák közül. Eddig hát ők is ott rejtőzködtek? A közelben valahol egy másik autó fordult be. Bless persze ez is érdekelte. A tengerész felkiáltott – kiragadták kezéből a zsákot, de ő védekezett. Ökolcsapás nyomán csont reccsent. Aztán botok kerültek elő, jajsza-vak hallatszottak.

Bless megkerült egy halmot. Mögötte leoltott lámpákkal állt egy autó. Két férfi lépett ki belőle éppen, indultak a rakpartra, a verekedőkhöz. Bless látta, hogy egy nő is kiszáll. Landa...? A sötétben nem láthatta az arcát, de a ruhája rá emlékeztetett. Közelebb osont, a szíve majd kiugrott a mellkasából.

Nem állhatta meg, rákiáltott:

– Landa...!

A nő kis késéssel reagált. A mellette álló férfi viszont azonnal a hang irányába indult. Az autó ajtaján is kiszólt valaki. Az lenne Munera? Bless még árnyékban szaladt, halkan. Megkerülte messziről az autót. A nő kezét elengedték, de az csak állt. A másik irányból lövések dörrentek. Erre a férfiak nem foglalkoztak többé Bless-szel, elsiettek az összecsapás helyszínére, ki a rakpartra. A nő visszament az autóhoz. A mozgása... nem Landáé volt, és ha Landát magára hagyják elrablói, biztosan elmenekül, belefut a sötétségbe, a kikötőbe, amelyet ő is olyan jól ismer... A nevére sem reagált... Nem, ez nem Landa!

Munera tehát becsapta őt. Csak a zsákot akarja elragadtatni embereivel, Landát nem hozta el...?

Valaki közeledett hozzá. A gerendák keskeny résén át látta a tovatűnő árnyékot. Egy kavicsot emelt és távolabbra hajította. A közeledő támadó nyilván azt hitte, Bless már ott van, nyugodtan kilépett hát, hogy a nyomába eredjen. A fiú minden dühét belevitte ebbe a csapásba. Akkorát ütött, hogy a másik egyetlen szó vagy sóhajtás nélkül azonnal összerogyott. A fejére mért csapástól talán reggelig sem tér magához.

Bless végigtapogatta a férfit. Nem tudta, vajon Lugo vagy Munera embere-e – viszont megörült, hogy talált az övébe dugva egy pisztolyt. Életében mindössze egyszer volt nála ilyesmi, Tydal engedte lőni párszor a saját fegyverével. Tydal...? Most bizony itt lehetne ő is, a társaival!

De csak önmagára számíthatott. A rakparton ismét eldőrdült pár lövés. Bless Munera kocsijához lopózott. Az idegen nő még ott állt mellette. Belül egy férfi fejének körvonalait látta. Körülnézett – más nem volt a közelben. Villámsebessen odarohant hátulról, és mielőtt észrevették volna, bevágódott hátul Munera mellé. A pisztolyt a férfira szegezte, és fojtott hangon szólt:

– A nő üljön a volánhoz, és gyerünk innen!

Munera, mert csakugyan ő volt az, nagyot nézett. Világos öltönyében előkelő, gazdag semmittevő benyomását keltette, még így félhomályban is.

– Kicsoda maga...?

– Gyerünk már!

A fegyver láttán a lány ijedten engedelmeskedett. Beült, ajtót be, indítás. Amikor a kocsi elkanyarodott a rakpartról, a mindenfelé idegesen figyelő Bless csak annyit látott, hogy még néhány alak fut a gerendák között. Lehet, ezek is Munera emberei voltak, akik harcban álltak Lugo banditáival...?

– Szóval maga az... – mormolta Munera. Érződött a hangjában a félelemmel vegyes tisztelet. – Nem tartotta be a szavát!

Az autó kifelé tartott a kikötőből. A nő nem valami gyakorlottan vezetett. Bless mindenre figyelt, miközben a fegyvert állandóan ráfogta Munerára. Látta, a lámpafényben olykor megcsillan a férfi szeme. Sötét arca baljós volt. De Bless most nem félt, most már soha nem fog félni, úgy hitte.

– Miért, maga talán betartotta? Kétszeresen is át akart verni! Nem látom Landát, ehelyett hány száz banditával

érkezett...? Fogadni mernék, ráadásul még a pénzt is otthon hagyta!

Munerának kezdett tetszeni ez a pasas. „Ha a többiek is ilyenek lennének, nem kellene félnem senkitől. Se a rendőrségtől, se Lugótól, attól a nyomorulttól...”

– Ravasz vagy – tegezte le hirtelen a csempészek főnöke.
– Biztosan valaki mást küldtél a zsákkal a partra, nem igaz?

– Persze. És abban a zsákban csak egy kis homok volt – Bless megkönnyebbült, de azért nem adta fel az óvatosságát.

– Hol van Landa?

– Hogy kerültek ide Lugo emberei? – kérdezte válasz helyett Munera.

– Egy kocsmából telefonáltam, és alighanem kihallgatták a beszélgetést – hazudta Bless szemrebbenés nélkül. Munera talán elhitte, talán nem. Az autó akkor hagyta el a kikötőt az egyik hátsó kijáraton. Félig sötét városi utcákon folytatta útját.

– És most mi lesz? – kérdezte Munera. Bless megfontoltan szólt:

– Semmi sem változott. Lugo megpróbált beleköpni a levesünkbe, de nem járt sikerrel. Nálad van Landa, nálam pedig az áru.

– Betársulhatnál – mondta váratlanul Munera. – Elfelejtjük ezt a kis balesetet... Természetesen visszakapod a lányt, az árut továbbadjuk és tisztos részt kapsz a haszonból. No és... Mahmud helyére léphetsz.

– Mahmud volt az a nagydarab, szőrös mellű alak? – Bless látta a szigeten, hogyan lőtték le. Szóval az is Munera embere volt.

– Fontold meg az ajánlatot – ismételte Munera.

– Nem értek az ilyesmihez – rázta fejét Bless. – Jobb, ha ezután semmi közünk sem lesz egymáshoz. Cseréljük el, amink van, és csáó, soha többé ne találkozunk.

– Így is jó. De most...

– De most aztán tényleg hozd a lányt és a pénzt, mert másodszor nem tréfálok! – fenyegetőzött Bless – Szerencséd, hogy Lugoék is idejöttek. Felejtjük el az éjféli találkozót... Holnap délelőtt kilenckor Armara szigetén, a nagyöbölben találkozunk. Csak ketten gyertek, és hozd a lányt. En egy barátommal leszek – a kezében tartott pisztolyt jelentősegteljesen megemelte. Munera értette, biztosan értette, mit jelent ez.

– Állj meg! – szólt a fiatal nőnek. Amaz fékezett. Bless kilépett, zsebre tette a pisztolyt és eltűnt az éjszakában. A kocsí majdnem azonnal továbbindult.

Még nem volt álmos. Az aggodás és a félelem tartotta benne a lelket. Nem árulta el senkinek, de nagyon félt ma este. Már éjfél előtt is, ám főleg utána. Valahogyan palástolta reszketését. Nagyon veszélyes volt a játszma, tudta jól. Ha csak egy helyen elvétí, vagy mások nem úgy reagálnak, ahogyan eltervezte – minden összeomolhat. Huszonhárom éves volt, nem akart meghalni. Ellenkezőleg, úgy érezte, ha sikerül kiszabadítania Landát, akkor kezdődik csak igazán az élete...! Minden, ami eddig volt, értelmetlen időpocsékolás és várakozás volt. Talán holnap, vagyis már ma eldől, jól tette-e, amit tett.

Lassan sétált a lejtős utcákon. Itt-ott lelátott a kikötőre is. A tízes móló környékén sok autó állott, fények villogtak. Kék forgófényes mentőautó indult, éppen kifelé. Ha jól látta a távolból, volt ott rendőrségi rabszállító és dzsip is. Ballagott hát tovább és csak egészen letről, egy parkból telefonált a rendőrségre. Tydal éppen akkor érkezett vissza a kikötőből, nagyon fel volt dobva. De volt a hangjában valami kis tisztelet is, ami nem kerülte el Bless figyelmét.

– Bless...? Hát ez csodálatos. Majdnem olyan, mintha teljesült volna a vágyad! Egy időben és egy helyen voltak ma éjjel Munera és Lugo! A két legnagyobb ellenfelem! Tudod

egyáltalán mi történt...? Képzeld, valamin összekaptak a bandák a tízes mólónál, nagy verekedés tört ki, később lövöldöztek meg késeltek is. Két halottat, négy sebesültet találtunk ott... Zavaros egy ügy, mondhatom.

– A gerendarakások között is szétnéztetek? – kérdezte Bless hűvösen. – Valahol ott hever még egy pasas, akit leütöttek.

– Megtaláltuk azt is... De álljunk csak meg, honnan tudsz te erről?

– Találd ki – mondta Bless jelentőségteljesen. Tydal hallgatott, kisvártatva dadogva szólalt meg. Akárcsak Bless, ha Landa szeme elé került...

– Te... B-Bless, ez nagy újság... Mi... mi közöd van neked ehhez a... ehhez az egészhez...? Tán csak nem... nem tartozol valamelyik bandához?

– Olyannak ismersz?... A lényeg az, hogy van rájuk egy kis befolyásom – „szerénykedett” a fiatalember. Tydal döbbenete nehezen múlt el:

– De Bless, ez nem lehet igaz! Mi az, hogy befolyásod van rájuk?

– Tudod, ezek kábítószercsempészek – magyarázta Bless fensőbbiséggel, mintha Tydal nem tudná ezt nála is jobban. – Egy kis kokainért mindenre képesek...

– Még mindig nem értem az összefüggést, Bless.

– Nehéz a felfogásod, barátom. De hagyjuk, van egy javaslatom. Mit szólnál egy nagy kokózsákmányhoz és Munerához, amint éppen átveszi a zsákmányt, és így tetten is érheted?

– Én...? – Tydalnak elállt a szava is. Blesst nem ilyennek ismerte eddig. Most mintha magabiztosabb, sőt, egészen másmilyen lett volna a fiú. Nagyon megváltozott! Mi történhetett? Csak nem Landa eltűnése okozta nála ezt a nagy változást? – Bless, az csodálatos lenne!

– Hát akkor figyelj jól. Tégy mindent úgy, ahogyan mondom, és nem fogod megbánni. Te leszel a kikötő hóse.

– Inkább te, Bless! – vetette közbe a rendőr, pedig még azt sem tudta jószerével, miről lesz szó.

– Nem. Én... szóval nekem csak az a fontos, hogy Landának ne essen baja. De hagyjuk ezt. Elmondom a teendőket, Tydal.

Reggel elterjedt a hír a városban, hogy az éjszaka banditák csaptak össze a kikötőben, és Lugo megsebesült.

A vezér csakugyan kapott egy golyót a mellébe. Az emberei azonnal kórházba vitték. A városi kábítószer-ellenes csoport egyik vezetője ügyészi utasítással érkezett a kórházba – láttukra Lugo testőrei villámgyorsan eltűntek. Rájuk úgysem tudtak volna bizonyítani semmit – ám a főnök a maga lőtt sebével biztos zsákmánynak ígérkezett. Amikor a rendőrök a kórházba értek, Lugót éppen műtötték. Egyenruhás, páncél-mellényes rendőrök helyezkedtek el a műtő körül, és ettől kezdve a személyzetten kívül senki sem közelíthette meg a bandavezért. Az ügyészség úgy vélte, az éjszakai lövöldözésben szerzett golyót kioperálják, és a lőtechnikai laboratórium megállapítja, milyen fegyverből származott a lövedék. De az ügyészségnek Lugo pusztja jelenléte egy lövöldözésnél is elég volt arra, hogy letartóztassák. Régóta vártak ilyen kitűnő alkalomra.

Több letartóztatottról azt gyanították, hogy Munera emberei – de erre nem volt bizonyítékuk. Azok a fiatal férfiak makacsul hallgattak, még a nevüket sem árulták el a kihallgatást végző rendőrtiszteknek. De azok igen türelmesek voltak. Az ujjlenyomatok, a fényképes azonosító eljárások – nem is beszélve a legmodernebb számítógépes elemző-analizáló technika bevezetéséről – majd csak megoldják a rejtélyeket.

– Ezzel megyünk? – Bless megtorpant a parton. Errefelé még régimódi, nagy terméskövekből, hegyoldalból kitermelt sziklákból építették a mólót. Az „úri” részleg, a yachtkikötő

egyik sarkában álltak. Reggel nyolc felé járt az idő. Valaki táskarádió a híreket hallgatta, egy kis fehér hajóra éppen felhúzták az orrvitorlát, hogy lassan kimenjenek a többi hajó közül. A távolabbi famóló gerendáin nyálkás hínárt emelgett a víz. A vitorláskikötő mindig is az elit közönség találkozóhelyének számított. Bless ide legfeljebb nézelődni járt régebben. Most sem illettek ide. Tydal olajfoltos kezeslábas kikötői munkást sejtetett; Bless nadrágján folt, trikója ugyan frissen mosott, mégsem emlékeztetett egynémely úri hajósok vakítóan fehér ingére.

Tydal egy kopott motorcsónakot kapott valakitől. Ez — afféle száműzöttként — a yachtkikötő legtávolabbi sarkában ringott, láncán lakattal. Alig ültek bele, máris felfedezték, hogy bizony ereszt.

— Minden csónak ereszt — filozofált Tydal.

— Csak amelyik fából van — tette hozzá Bless, és a meritőért nyúlt. Miközben lassan átpöfögtek az öblön, szorgalmasan merte a vizet. Nem örült volna, ha az akció éppen ilyen apróság miatt hiúsulna meg. Amikor már alig maradt víz a fenéken, felhagyott a meréssel. A yachtkikötő a hátuk mögött maradt. A nagy vöröskő-hullámgát után a víz nem volt olyan nyugodt. Néha jól megdobta a csónak orrát egy-egy hullám; de Tydal erős kézzel tartotta a kormányt.

Nem sokat beszéltek. Bless a környéket kémlelte. Armarsziget még csak fekete folt volt a szemében, a távolabbi szárazföld pedig ködös párákba veszett. Három nagyobb hajó igyekezett be a kikötőbe, az egyik már horgonyt vetett. Úgy látszik, a kapitányságról rádió közölték vele, jó ideig nem jut neki hely a mólók mellett. Úgy látszik, gabonát hozott. Kevés itt az elevátor.

Szél vágott arcukba, a csónakorr-vágta hullámokról tajték is felcsapott. Bless letörölte az arcát és megint Landára gondolt. Ha minden jól megy, talán hamarosan megölelheti a lányt. Vagy az ugyanolyan büszke lesz, mint eddig? Talán nem

is hiszi majd el, mit tett érte Bless! Munera lehetne a tanúja – de erre nem számított igazán.

Lassan közeledtek a szigethez. Fél kilenc múlt. Tydal is fegyvertelen volt. Napbarnított bőre, éppen csak újra kiserkent bajusza és kétnapos borostája miatt egyáltalán nem látszott rendőrnek. Egyenruhában mindig úgy festett, mint akit skatulyából húztak ki; kínosan ügyelt arra is, hogy inge fehérségéhez ne férjen kétség. Ehhez képest most olyan ágrólszakadt és olajfoltos volt, talán még a bőre is... Bless örült az álcának. Őt viszont csak Munera ismerheti fel. Kíváncsi volt, vajon az a férfi most valóban egyedül érkezik-e? Legfeljebb egyetlen társat hozhat magával, így egyeztek meg.

Aki egyszer megszegte a megállapodást, megszegheti – sőt, biztosan meg is szegi – másodszor is... Bless ugyanakkor tudta: tegnap ő sem tartotta be a szavát. Ennek köszönheti a mai újabb találkozót. De Lugót legalább sikerült elintézni. Az is valami.

A csónak motorja egyenletesen dolgozott, testük alatt reszketett a hajótest. Közeledtek a szigethez. Ahogyan tegnap Cresttel, most Tydallal is megkerülték a legnyugatibb fokot. A közelben néhány halászbárka állt a vízen, az egyikről éppen akkor vetették be a hálót. A farán dolgoztak a csörlők, idehallatszott nyikorgó zajuk. A víz messze vitte a hangot.

A nap felkapaszkodott az égre. Kilenc előtt nem sokkal kanyarodtak be a nagyöbölbe. Attól még kicsit messzebb volt a rejtékhely, tudta jól Bless. De hát itt beszélte meg Munerával. A düledező kis stégnél még nem állt egyetlen hajó sem. A parton két valamikori kőépület romjai heverték; tetejüket rég elvitte a viharos szél. A környéket felverte a gaz. Idónként ezt is lelegelték a nyulak, ha valamelyik évszakban a szokásosnál is jobban elszaporodtak.

– Nincsenek itt – mondta Tydal halkan, mintha félne, hogy valaki meghallja.

– Hamarosán megjönnek – nyugtatta Bless barátját, mi-

közben maga is aggódni kezdett... Ha Munera meggondolta magát, ha Landa... már nem is él...?

Vártak. Madarak repültek el csapatosan; a sziget és a szárazföld között újabb motoros hajó tűnt fel. Megállás nélkül haladt keletre.

Aztán végre... közeledő nesz a tenger felől, majd egyre hangosabb zakatoló zaj. Fehér motorcsónak, sárgaréz díszítéseken csillant a napsugár. Hárman ültek benne... Az a piros ruha... Landáé! Abban volt tegnapelőtt, amikor elrabolták! De vajon tényleg ő az?

A csónak határozottan közeledett. Az egyik alak egész idő alatt távcsövet tartott a szemé elé.

– Az Munera – mondta Bless, és hirtelen megnyugodott. Most már semmitől sem félt. Ha a gazdag csempészvezér maga jött el, nagyobb baj nem eshet. Nagyon kell neki a kokain, és ezért minden árat megadna. Még Landát is. Landa...

Amikor a csónak a stég másik oldalához kanyarodott, már nem voltak kétségei. Munera mellett a motorcsónak hátsó ülésén Landa ült. Két keze elől összekötözve. Nyugodt volt. Amikor meglátta Blesst, még semmit sem értett. Tydal mintegy üdvözlésre emelte a kezét, de az ujjá az ajkára tévedt. Mintha azt mutatná a lánynak: hallgass...! El ne áruld, ki vagyok!

Landának semmit sem mondtak. Amikor délután elrabolták, egy üres házba vitték. Nem tudta, hol vannak. Senki sem szólt hozzá, olykor hoztak ennivalót. Az ablakon rács, de azontúl semmit sem látott. A legszörnyűbb az a némaság volt. Sejtette, váltságdíjat akarnak érte... bár nem tudta elképzelni, ki fizetné azt ki. Még Munerát sem ismerte. Most, itt a csónakban kezdte csak sejteni, hogy valamilyen nagyobb játszmában lehet ő is tét. De miről van szó...?

Bless és Tydal feltűnése – mindkettőt évek óta ismerte – csak még inkább összezavarta benne a dolgokat. Kik ezek?

Együttműködnek az elrablóival, vagy ők is ugyanazt akarják, mint ezek? Muneráról éppen eleget hallott a kikötőben, de nem volt biztos abban, vajon éppen az ő karmai közt van-e?

Armara-sziget öblében hát Bless és Tydal várakoztak. A motoros a stéghez állt. A vezető, egy szótlan, izmos, trikós férfi – nem is titkolta, hogy van nála pisztoly, övébe tűzve hordta – kikötötte a csónakot. Munera kilépett. A másik kisegítette Landát, aki megkötözött kézzel nem tudott kapaszkodni. Blessben felforrt a vér, majdnem ordítani kezdett, de Tydal megfogta a karját. Ettől kissé visszafogta magát.

– Kilenc óra van! – mondta Munera. Tydal érdeklődve nézte. Most hát végre szemtől szembe is láthatja a hírhedt bandavezért. Kistermetű, kövérkés, és milyen barna a bőre... De ennek sem volt jelentősége. Munera nagyon magabiztos volt. Fekete szeme Blessre villant:

– Hol az áru?

– A rejtekhelyén. Tegnap óta – Bless Landára nézett. A lány tekintete és az övé egymásba mélyedt. A férfi annyi mindent szeretett volna mondani a szemével... De Munera nem hagyott rá időt:

– Akkor gyérünk.

– Mindenki együtt! – javasolta Tydal. – Jöhet a testőr is, de a lányt sem hagyhatjuk itt. Muszáj, hogy a kezén... a kötél...

– Az én dolgom! Amíg nem látom az árut, nem tárgyalok semmiről! Elég volt egy átverés... – elharapta, Blessre nézett. A fiatalember szótlanul nekieredt a dombtetőre vezető ösvénynek. Erőteljes iramot diktált, amit csak Munera bírt nehezen. Mire az első dombra értek, már lihegett. De ő sem kért pihenőt. Testőre és Landa jöttek a sor végén. Tydal másodikként ment, olykor körülnézett. A szigetről lenézve a tenger mind kékebbnek látszott, bár itt-ott a sekély vízben világoszöldre fakult.

Aztán lefelé mentek. A domboldal enyhén lejtett. Bless

most nem gondolt Yochenre. Sem Mahmudra. A nyúlragta, kopár, kiszáradt fűből csak jókora kövek álltak ki itt-ott. Aztán a sásos partra mentek le, és máris ott voltak a rejteknél. Bless még egyszer körülnézett. A szikla részében ott volt a táska. Ha most előveszi... Ki tudja, mi lesz? Sóhajtott, Tydalra pillantott. Landa is ott volt, mögötte állt a pisztolyos férfi. A lány arcán még mindig értetlenség ült. És egyetlen szót sem szólt, mióta ideértek.

Bless kidobálta a köveket. A matrózzsák nehéznek bizonyult. Kitétte a kis térség közepére – mindenfelől jól látható volt. Munera közelebb jött. Bless kitágította a zsák száját, belenyúlt. Az elsőként kezébe akadt nejlonzacskót előhúzta:

– Nesze, Munera. A tiéd. Ide a pénzt és a lányt.

A bandita még nem válaszolt. Kézbe vett egy csomagot, feltépte, közélről szemlélte a port, meg is szagolta. Aztán találomra elővett a zsákból még néhány csomagot, ugyanígy tett azokkal is. A férfiak türelmesen várakoztak. Végre Munera visszajuttatta az utolsó zacskót is. Ördögi mosoly játszadozott a szája szélén, amikor visszafordult:

– Rendben van. Megkapjátok, ami jár – és zakója alá nyúlt. Ez egy előre megbeszélt jelszó lehetett, mert ugyanabban a másodpercben testőre félrelökte Landát és pisztolyt rántott.

Tydal számított erre is. Gyorsan égneke emelte mindkét kezét, mint aki megadja magát.

Ez volt a jel. A pirkadat óta a közelben rejtőző mesterlövészek egyike azt a parancsot kapta: folyamatosan tartsa a célon Munera esetleges kísérőit. Egy másik lövész ugyanígy vigyázott Munerára. Még hűvös hajnal sem volt, amikor idejöttek. A városi rendőrség és a kábítószer-ellenes csoport vette őket kölcsön... Helyüket elfoglalták a bokrok és a sziklák között, és láthatatlanná váltak, nem is mozdultak. De mindent láttak, és amint elvonult a furcsa öttagú menet, felváltva mentek ők is odébb. Kettő-kettő mindig az idegenekre szegezte távcsöves fegyverét.

A mesterlövész gyorsabb volt. A testőr, mielőtt lövéshez jutott volna, átlótt fejjel zuhant a földre. Munera megperdült. Szeme összeszűkül... Mindenütt golyóálló mellényt viselő rendőrök emelkedtek fel a sziklák mögül. Legalább húszan voltak.

A férfi üvöltött. Már markában érezte a győzelmet...! Vérben forgó szemekkel nézett körül. Megpillantotta Landát, hozzá ugrott volna, hogy pisztolyát a lány fejéhez szorítva követeljen magának szabad elvonulást. Egy túszt, és még minden megváltozhat! Mentheti nemcsak az életét, de a kétmilliót érő árut is!

De Bless állt az útjában.

A fiatalember mindenről megfeledkezett. Arról is, hogy Muneránál fegyver van. Csak azokat a kicsi disznószekeit látta maga előtt. Ez kötöztette meg Landát, mint egy állatot? Ez akarta becsapni ismét, ez akarta őt is megölni? És mindnyájukat?

A keze gyorsabb volt mint az akarata. És gyorsabb, mint Munera akarata. A bandita még nem adott parancsot kezének, hogy emelje a pisztolyt a férfira és lője le – amikor Bless ökle lecsapott. Munera olyan ütést kapott a halántékára, hogy elsötétült előtte minden. Zsákként dőlt el. Senki sem fogta fel, hát a fejét a másik oldalról is beverte egy sziklába. Mindent kiejtett a kezéből.

Rohantak a rendőrök. Tydal hangosan osztogatta parancsait.

– Mossátok fel ezt a disznót, kulacsból vizet az arcára, aztán bilincset rá... Jöjjön ide a rádiós!... Értessd a partot, az ügyészséget, meg a szakértőket is... Utána szólj a hajóinknak, nem kell már tovább „halászni”, jöhetnek értünk az öbölbe... Kinél van egy kés? Landa köteleit vágjátok el, fiúk!

De ezt már Bless végezte éppen. Nagyon közel álltak egymáshoz. Landa barna szeme a férfira nyílt:

– Te... te szabadítottál ki?

– Hát... igyekeztem, kicsi Landa.

Talán ez a „kicsi Landa” volt az a kifejezés, amely végleg elvette a lány erejét. Minden ellenállását. Könnyes szemmel nevetett és a férfi vállára borult:

– „Kicsi Landa”, ezt még senki sem mondta nekem... Bless... Olyan ügyefogyott voltál mindig!

– Nincs nála ravaszabb ember a környéken – segített Blessnek Tydal is. – Ő találta ki az egész tervet. Ő szerezte meg a kokaint, aztán összeugrasztotta Lugót és Munerát... Másképpen sohasem tudtuk volna elkapni őket. Szerintem egyenesen kikötői rendőrnek termett... Bless, már mondtam egyszer, vár rád egy egyenruha nálunk!

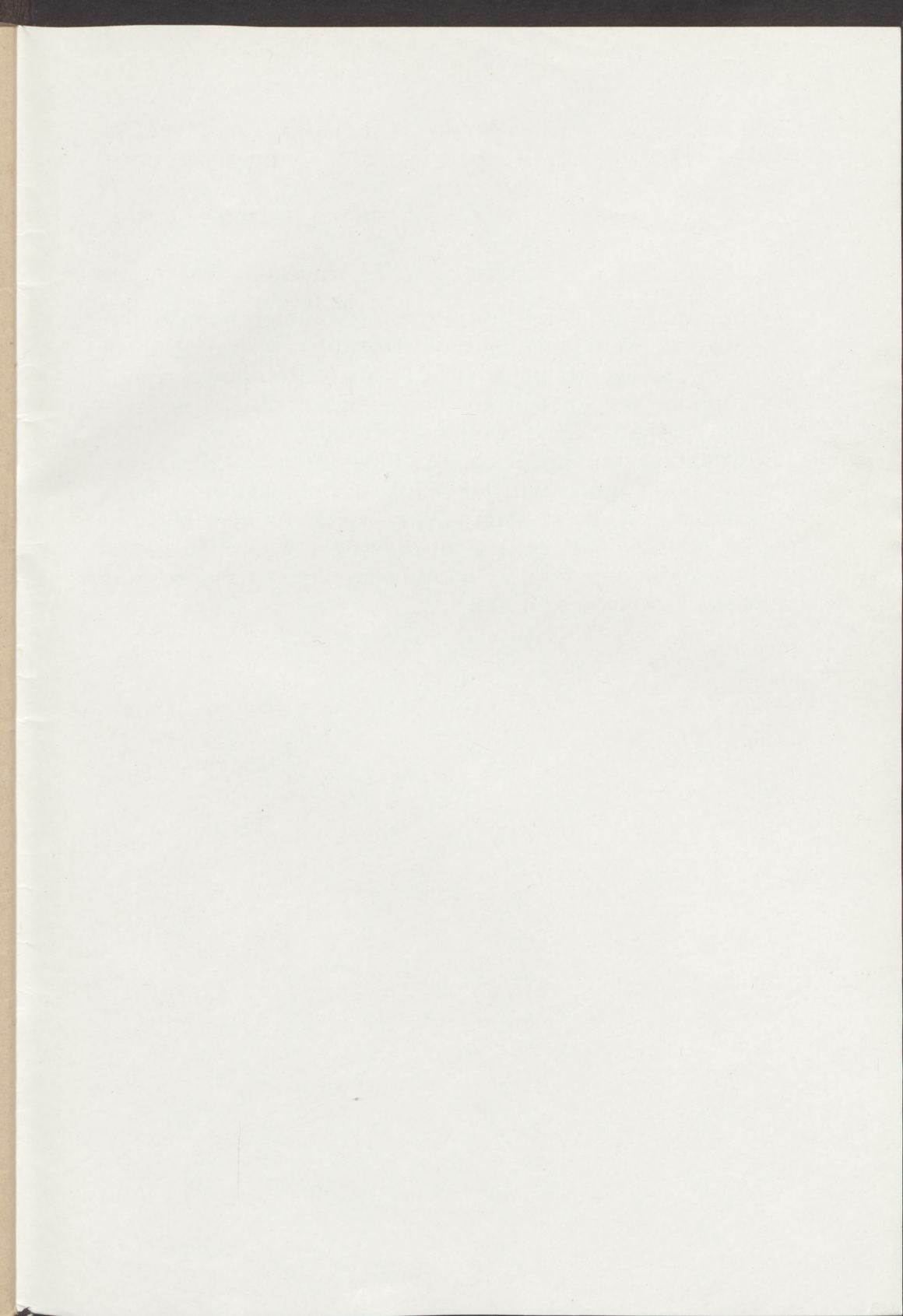
A rendőrök lassan elmentek. Tydal parancsszavai mind messzebről hallatszottak. De ők ketten még nem is vették észre: egyedül maradtak. Bless nagyon közelről nézte ismét a lányt, régi zavara csaknem visszatért. De azért már nem egészen. Keményen szólt:

– Csak az volt a fontos, hogy téged kiszabadítsalak. Landa...

A lány a férfi szájára tette az ujját, és nagyon, de nagyon lágy hangon válaszolt:

– Ne beszélj most, Bless. Még annyi időnk lesz beszélgetni... Legalább száz év, kedvesem.

ÁRA: 35 Ft

„A huszonéves Bless, a keménykötésű fiatalember a kikötőben dolgozik. Nem ijed meg az árnyékától, csupáncsak akkor némul el, ha egy kis hajózási vállalkozó szép lánya, Landa kerül útjába. Nagyon szeretne közel férkőzni hozzá, de terve mindig megbukik saját ügyetlensége miatt.

Egy napon aztán fordul a kocka. Bless – éppen azért, mivel folyton Landa nyomában jár – furcsa dolgokat vesz észre nemcsak a lány, de néhány kikötői raktár és hajó körül is. Régóta suttogják, hogy egy jól szervezett csempészbanda tevékenykedik errefelé. A kábítószerellenes rendőrosztag hadnagya is buzgón szimatol.